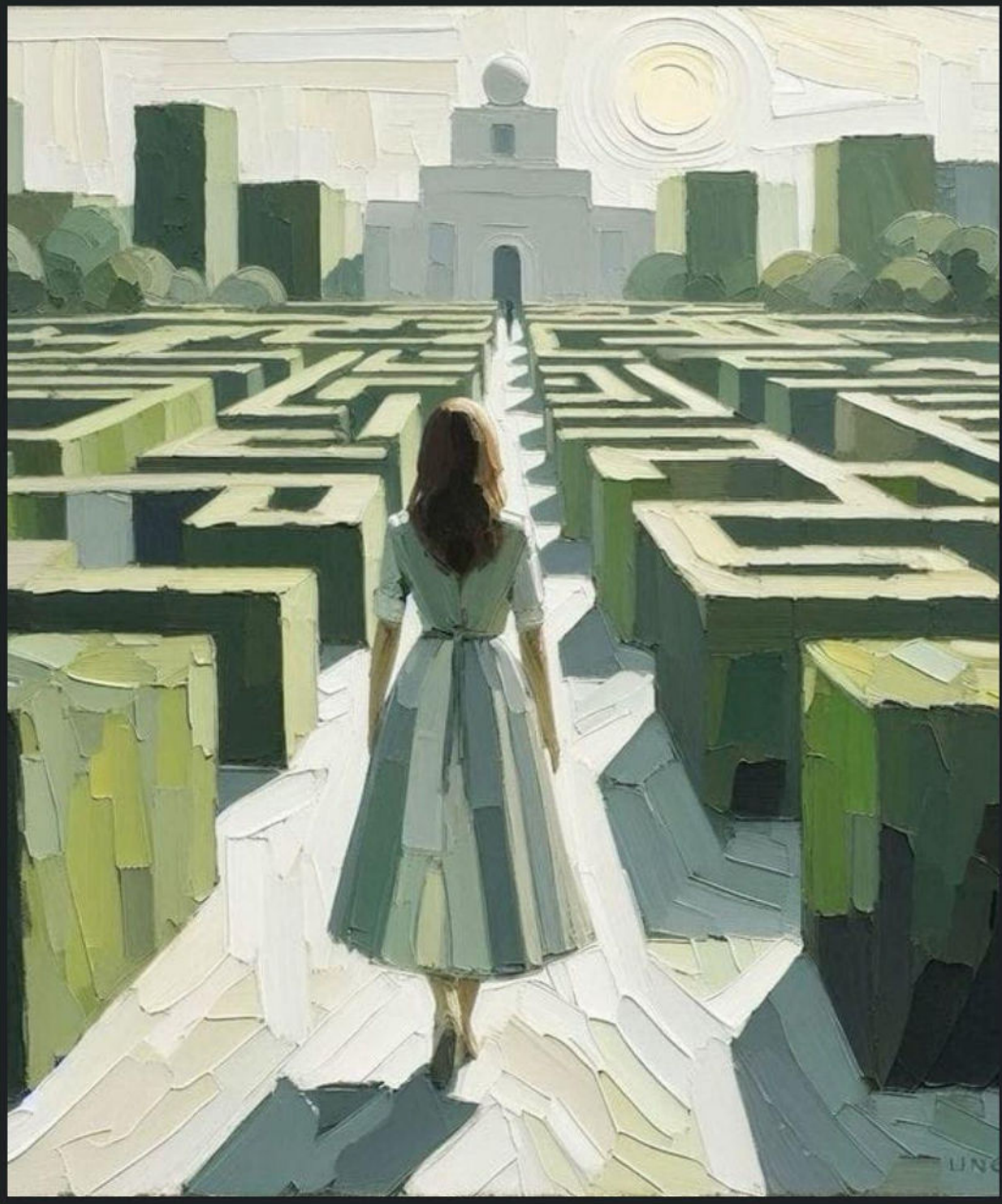


LABİRENT

BİR YARATICI DRAMA ATÖLYESİ ESERİ



Yaratıcı Drama
Atölyesi



LABİRENT

Bir Yaratıcı Drama Atölyesi Eseri

Önsöz

Bir hikaye yazmak, aslında bir yolculuğa çıkmak gibidir. Bu yolculukta bazen yollar ayrılır, bazen yeniden birleşir. Her seçim, yeni bir kapıyı aralar; her karar, bizi bir dönüşümün eşiğine getirir. İşte bu kitap da tam olarak böyle bir yolculuğun ürünü.

Bu hikaye, öğrencilerimin hayal gücünden, düşüncelerinden ve emeklerinden doğdu. Onların yazdığı her satır, yalnızca bir kurgu değil; aynı zamanda genç bir zihnin dünyaya bakışını, sorgulamalarını ve hislerini yansıtıyor. Yaratıcı Yazma tekniklerinden ‘Öykü Menüsü’, ‘RAFT Tekniği’, ‘Serbest Çağrışım Yöntemi’ gibi teknikleri kullanarak birlikte karakterler yarattık, olay örgüleri kurduk, sorular sorduk ve en önemlisi, her seçimin bir hikâyeyi nasıl değiştirebileceğini deneyimledik. Ben, bu süreçte yalnızca bir rehberdim. Öğrencilerimin fikirlerini büyötmelerine, yollarını aydınlatmalarına yardımcı olmaya çalıştım ve tüm bunları izlemek benim için bu sürecin en keyifli yanıydı.

Bu kitap, sadece bir hikaye anlatmıyor; birlikte üretmenin, düşünmenin, değişmenin ve gelişmenin gücünü gösteriyor. Öğrencilerimin kaleminden dökölen bu satırların her okuyucuya ilham vermesini diliyorum. Çünkü her yol ayrımı, aslında kendimizi yeniden keşfetme fırsatıdır.

Ayrıca bu süreçte desteklerini bizden esirgemeyen okulumuz edebiyat öğretmeni Serdal ARSAK’a teşekkürlerimizi bir borç biliriz.

Keyifli okumalar!

Almanca Öğretmeni & Yaratıcı Drama Lideri

Öykü DENİZ



Damla Zeren Yıldız

Merhaba, ben Damla Zeren, 17 yaşımdayım, Ulubatlı Hasan Anadolu Lisesi 11-A sınıfı öğrencisiyim. Hobilerim; müzik dinlemek ve yürüyüş yapma. En sevdiğim renk kırmızı, en sevdiğim ders almanca. Hayalim, amacım, hedefim üniversiteye gidip kendi hayatımı kurmak. Ve bambaşka bir şehirde yaşamak.

Bedirhan Karakeser

Herkese merhaba, ben Bedirhan Karakeser. 16 yaşımdayım Ulubatlı Hasan Anadolu Lisesi 11-A sınıfı öğrencisiyim. Hobilerim ise gezmek, müzik dinlemek ve top oynamak. En sevdiğim renk beyaz, en sevdiğim ders ise beden eğitimi ve matematik. Şu an kafam karışık olmakla birlikte hava ile alakalı bir iş yapmak istediğimi biliyorum.

Mustafa Arda Özdemir

Merhaba, ben 16 yaşında Ulubatlı Hasan Anadolu Lisesi 11-A sınıfı öğrencisiyim. Zevk aldığım şeyler beni geliştiren şeyler ve bağımlı olduğum oyunları da unutmamak lazım. Şu an amacımı bulmuş değilim ama yardım etmeyi severim.

Ayrıca kitabımızı yazma sürecinde bazen fikirleriyle bazen yazılarıyla bazen de tasarımlarıyla bize katkıda bulunan öğrencilerimize teşekkür ederiz.

Hamza Aşkar 12/F

Aslı Melisa Pat 11/A

Dilara Turgay 11/A

Miray Arıkanoglu 9/A

Kitabı Okuma Kılavuzu

Sevgili okur,

Elindeki kitap alışık olduğun türden bir hikâye kitabı değil.

Bu kitapta sadece sayfaları çeviren değil, aynı zamanda **hikâyeye yön veren** sensin!

Güneş'in yolculuğu boyunca karşına çeşitli **"yol ayrımları"** çıkacak.

Bu ayrımlar, onun nasıl hissedeceğini, kimi dinleyeceğini, nereye gideceğini belirleyecek.

Her seçim, karakterin hikâyesinde yeni bir kapı aralayacak.

Bazen içe dönecek, bazen dış dünyayla çatışacak, bazen de parlamaya başlayacak...

Bu kitapta doğru ya da yanlış yok.

Sadece seçimler var.

Ve her seçim, sana karakterin ruhunu daha yakından tanıttacak.

Her yol ayrımında yönlendirmeler seni bekliyor olacak.

Okurken bu yönlendirmelere dikkat etmeyi unutma.

Sayfa sırasıyla gitmek bu kitapta işe yaramaz çünkü bu hikâye bir çizgi değil, ağ gibi ilerler.

Dilersen aynı kitabı birden fazla kez okuyabilir, farklı yolları seçerek **karakterimizin başka bir yönünü** keşfedebilirsin.

Bu kitap sana sadece bir hikâye anlatmıyor.

Aynı zamanda şunu fısıldıyor:

"Seçimlerinle büyüsün."

Ve bazen, en önemli yolculuk kendi içinde başlar.

Hazırsan, Güneş'in dünyasına hoş geldin.

Onunla birlikte yürümeye, düşünmeye ve hissetmeye davetlisin.

Yaratıcı Drama Ekibi

LABİRENT

Her sabah olduğu gibi Güneş, o gün de uyandı. Aslında sabah erken uyanmayı hiç sevmezdi ama sıcak bir dokunuş hissetti. Küçük, ıslak bir burun sabırsızca yüzüne öpücükler kondurmaya başlayınca dayanamayıp gözlerini açtı. Tatlı dostuyla biraz vakit geçirdikten sonra yatağından kalktı ve saatini kontrol etti. Daha yarım saati vardı. İlk önce elini yüzünü yıkayıp saçını taradı. Ardından yatağını topladı ve mutfığa geçti. Mutfakta masanın üzerinde annesinin bıraktığı bir not vardı. “*İşe gidiyorum, uyandırmak istemedim.*” yazıyordu. Güneş, notu elinde bir süre tuttu, sonra yavaşça masaya geri bıraktı. Bunu kaçınıcı kez okuyordu? Annesi son zamanlarda sık sık erken çıkıyordu. Gözleri köpeğinin mama kabına takıldı. Kapta mama göremeyince köpeğine mamasını koydu. Birkaç saniye boyunca dostunun iştahla yemesini izledi. Hiç değilse biri, sabahına anlam katıyordu. Odasına geçip hazırlandı ve hala on dakikası olduğunu fark etti. Salona geçip telefonda zaman geçirirken bir de baktı ki okul saati gelmiş ve hatta geçiyordu. Kapıya gelen servisin sesiyle bir an kendine geldi. Ayakkabılarını çabucak giyerek kapıyı kitledi ve hemen çıktı. Serviste birkaç arkadaşıyla rutin sabah sohbeti başladı. Hep aynı şeylerdi ama yine de zamanın daha hızlı akmasını sağlıyordu bu rutin. Sohbet sırasında okula gelmişlerdi bile. İşte yine o sevmediği kendisini yabancı hissettiği okula. En üst kata kadar yani kendi sınıfına kadar çıktı, yorulmuştu. Sınıfa gidip cam kenarındaki yerine doğru hareket etti. Tam yerleşirken dersinin hocası sınıfa girdi. İlk dersleri matematikti. “*Offf, sabah sabah matematik dersi hiç çekilmiyor.*” dedi kendi kendine ve not almak üzere defterini çıkarttı. Ancak bu not alma işi pek de uzun sürmedi. Yavaşça başını sıraya koydu ve uyumuştı bile. İki ders boyunca uyumuştı. Kalktığında tarih hocasıyla bakışıyordu. Bir yandan dersi dinliyor bir yandan da ufak ufak uyuklamaya devam ediyordu.

Günü gelip geçen dersler, yarım kalan notlar ve uyuklamalarla bitirmişti. Tekrar servisine binip evine doğru yola çıkacakken serviste arkadaşlarının olmadığını fark etti. Bir an için boş koltuklara baktı. Bu durum onu şaşırtmış ve meraklandırmıştı. Öyle sanıyordu ki arkadaşları ondan habersiz bir plan yapmıştı.

1. Güneş arkadaşlarına mesaj atıp nerede olduklarını sorsun. Syf. 3’e git.
2. Güneş arkadaşlarına mesaj atmasın ve yoluna devam etsin. Syf. 2’ye git.

Güneş Arkadaşlarına Mesaj Atmasın Ve Yoluna Devam Etsin

Güneş, telefonunu eline aldı ama arkadaşlarına mesaj atıp atmamak konusunda kararsız kaldı. Sonunda, “Eğer gerçekten beni umursasalardı, bana haber verirlerdi.” diye düşündü ve telefonu cebine koyarak servise bindi. Yol boyunca dışarıyı izledi. İçinde büyüyen yalnızlık hissini bastırmak istercesine kulaklıklarını taktı ve müziğin içinde kayboldu.

Eve geldiğinde her zamanki gibi sessizlik hakimdi. Babası iş seyahatindeydi, annesi henüz dönmemişti. Tatlı köpeği onu kapıda karşıladı, kuyruğunu sallayarak ilgi beklediğini söylüyordu. Güneş eğilip onu sevdi, mamasını ve suyunu kontrol ettikten sonra odasına geçti. Bilgisayarını açar açmaz başka hiçbir şeyi umursamadan oyun dünyasına daldı.

Saatler hızla geçti. Kulaklıklarından gelen yoğun sesler arasında zamanın farkında bile değildi. Ta ki aniden kulaklıkları çekilene kadar...

Güneş, irkilerek başını kaldırdı. Annesi, gözleri endişeyle parlayan bir şekilde karşısında duruyordu. "Saatin farkında mısın? Sana kaç kere seslendim, duymadın bile!" diye çıkıştı. Öfkesi, içinde biriken korkudan kaynaklanıyor gibiydi. Belki de eve geldiğinde kızını bulamayınca kötü bir şey olmuş olabileceğinden korkmuştu.

Güneş ise annesinin söylediklerini ezbere biliyordu. Tıpkı bir bozuk plak gibi, hep aynı cümleler dönüp duruyordu: *"Yine oyuna dalmışsın!", "Saat kaç oldu farkında mısın?", "Kim bilir kaç saattir bunun başındasın!", "Gözlerin bozulacak böyle giderse!"*

Güneş derin bir nefes aldı, gözlerini ekrandan ayırmadan bıkkın bir sesle sordu: "Kulaklığımı geri alabilir miyim?" Tahmin ettiği gibi, cevap kısa ve netti: "Hayır!" Annesi derin bir iç çekerek odadan çıktı. Güneş bilgisayarına döndü, tam oyundan çıkmak üzereydi ki bir bildirim gözüne çarptı. Ekranda bir arkadaşlık isteği gördü. Kimdi ki şimdi bu? Nereden çıkmıştı?

1. Arkadaşlık isteğini kabul etsin ve konuşmaya başlasın. Syf. 4'e git.
2. Arkadaşlık isteğini reddetsin. Syf. 5'e git.

Güneş Arkadaşlarına Mesaj Atıp Nerede Olduklarını Sorsun

Güneş, bir süre direndi ama sonunda dayanamayıp telefonunu çıkardı ve arkadaşlarına mesaj attı. Mesajına hızla yanıt geldi: “*Kütüphanede ders çalışıyoruz. İstersen sen de gel.*”

Bir an duraksadı. Eve gitse ne yapacaktı ki? Babası iş seyahatindeydi, annesi yine geç gelecekti. Tek düşündüğü tatlı köpeğiydi. “*Kütüphaneden sonra eve gidince bol bol severim.*” diye düşündü ve kararını verdi. Servisten indi, kütüphaneye doğru yürüdü.

İçeri girer girmez gözleri arkadaşlarını aradı. Fakat etrafına bakındıkça içindeki heyecan yerini hayal kırıklığına bıraktı. Burada değillerdi.

Ne hissettiğini tam olarak adlandıramadı. Kızgınlık mı? Üzüntü mü? Yoksa sadece alışkın olduğu bir hayal kırıklığı mıydı? Madem çıkacaklardı, neden gelmesini istemişlerdi? Gitmişlerse neden haber vermemişlerdi?

Derin bir nefes aldı. Tüm bu düşünceleri bir kenara bırakmaya çalıştı. Kütüphaneye kadar geldiğine göre bari ödevlerini yapardı. Bir masa bulup kitaplarını açtı. Sessiz ortamın içinde odaklanmak kolaydı. Zaman nasıl geçti fark etmedi.

Ancak bir süre sonra dışarıya göz gezdirdiğinde gökyüzünün karardığını fark etti. Hava çoktan geceye dönmüştü.

Hızla toparlandı ve kütüphaneden çıktı. Durağa doğru yürürken içini garip bir his kapladı. Arkadaşları yine aklına düşmüştü. Kendini yalnız hissediyor muydu? Belki de... Ama şimdi önemli olan eve gitmekti.

Durağa geldiğinde otobüsün kaçta geleceğini bilmiyordu. Bekleyip binse çok daha kolay olurdu. Ama belki yürümek ona iyi gelirdi, biraz kafasını toparlamış olurdu. Yorgun hissediyordu ama belki de sadece bu düşüncelerden kaçmak istiyordu.

1. Güneş, durakta otobüs beklesin.Syf. 8’a git.
2. Güneş, durakta beklemeyip yürüsün. Syf. 6’ya git.

Arkadaşlık İsteğini Kabul Etsin Ve Konuşmaya Başlasın

Güneş, ekranda beliren arkadaşlık isteğine bir süre boş boş baktı. Bu da kimdi? Nereden çıkmıştı şimdi? Tanımadığı insanlarla iletişim kurmayı sevmezdi. Oyunlarını bile sadece okul arkadaşlarıyla oynardı. Yeni biriyle tanışmak ona her zaman zor gelmişti. Parmakları, içgüdüsel olarak **"Reddet"** butonuna gitmek üzereydi ama...Ama içindeki bir ses onu durdurdu. **Merak.** *"Belki de bir yerden tanıyorumdur?"* diye düşündü. Ama hayır, ismi de profil fotoğrafı da ona yabancıydı. Kafasının içinde çelişkiler uçuşurken parmağı bu kez tereddütle **"Kabul et"** butonuna dokundu. Birkaç saniye geçti. Sonra bir bildirim geldi. **"Merhaba!"** Güneş bir an duraksadı. Cevap vermemesi gerekiyordu belki de. Ama bu merak duygusu kolay kolay geçecek gibi değildi. Karşılık verdi. Konuşmaya başladılar. Saatler geçti. Güneş bilgisayarını kapatıp yatağına geçti ama sohbet devam etti. Garip bir şekilde rahattı. Hatta... arkadaşlarıyla konuşurken bile bu kadar rahat hissetmediğini fark etti. İçinde bulunduğu durumu, aklından geçenleri, hissettiklerini bu kişiye anlatmaya başladı. Sanki kendini gerçekten anlatabildiği biriyle konuşuyordu. Ve işin ilginç yanı, karşısındaki kişi de kendini açıyordu. Güneş ilk kez yalnız olmadığını hissetti. Onu anlayan, benzer yollardan yürüyen başka biri vardı. Gece ilerledi. Konuşmanın sonunda tanıdık gelen bir cümle belirdi ekranda:

"Bir gün mutlaka görüşmeliyiz!"

1. Güneş konuştuğu bu kişiyle görüşsün. Syf. 7'ye git.
2. Güneş konuştuğu bu kişiyle görüşmesin. Syf. 12'e git.

Arkadaşlık İsteğini Reddetsin

Böyle şeyleri Güneş sevmezdi. Hiç tanımadığı biriyle hele ki sosyal medyadan konuşma fikri hiç ona göre değildi. Yüz yüze konuştuğu, yıllardır aynı sınıfta olduğu arkadaşlarını bile gerçekten tanıyor muydu ki? Tüm bu düşüncelerle ekranına düşen arkadaşlık isteğini reddetti. Oyun oynamaya devam etmek de istemiyordu dış dünyadan sıkılmış hissetti kendisini. Böyle zamanlarda yaptığı en iyi şeye döndü, yazmaya. Defterini açıp kalem eline aldığı anda kelimeler birbirini kovalıyor Güneş yazdıkça yazıyordu. Yazarken uzun zamandır kimseye böyle içini dökmediğini fark etti. Kağıdı arkadaş olmuştı, bu kendisini yargılamayan arkadaşına anlattıkça anlatıyor, anlattıkça rahatlıyordu. Bu yargılanmadan içini dökmek çok göstermese de baya hoşuna gidiyordu. En son hatırladığı bu hafiflik hissiydi, çünkü yazarken uyuyakalmıştı. Annesi gelip yatağa geçmesini söyledi, üzerini örtüp bir öpücük kondurdu Güneş'e. Annesi tam ışıkları kapatacağı ki gözü yazı dolu sayfaya takıldı. Öfkeyle başlayan kalın neredeyse okunmaz yazılar sayfalar geçtikçe daha net hale geliyordu. Ne yazmıştı kızı bu kadar acaba? Defteri okumaya başladı. Önemli olan yerlere gelmeden Güneş, annesinin defteri sesli okuması ve ışığın açık olması yüzünden uyandı. Ya annesi de okuduklarından sonra diğer herkes gibi kendisini yargılasa? Ya onu anlamazsa? İçi kocaman bir korku ve öfkeyle doldu. Ayrıca bu onun özeliydi nasıl kendisine sormadan okuyabilirdi? Ya da okusa kendisini anlar mıydı acaba? Derin bir nefes aldı. Ne yapması gerekiyordu şimdi?

1. Güneş annesine defterini okuduğu için tepki versin. Syf. 14'e git.
2. Güneş annesinin defterini okumasına tepki vermesin. Syf. 16'ya git.

Güneş Durakta Beklemeyip Yürüsün

Senkronize adımlarla evine doğru yola çıktı. Aşağı yukarı 20-25 dakikalık bir yolu vardı. Yürüdükçe kendisini daha iyi hissetmeye başladı. Bunu daha sık yapmalıyım diye düşündü. Aslında tatlı köpeğiyle kendisine rotalar çizip yürüyüşler yapabiliirdi. Yürüdükçe nefes aldığını hissediyor, kafasındaki düşünceler her yeni adımında o güçlü sesini kaybediyordu. Yürürken etrafına bakınmaya başladı ve fark etti ki yıllardır oturduğu mahallede ufak tefek de olsa değişiklikler olmuştu. Sokak kenarlarına yeni ağaçlar dikilmiş, var olan ağaçlar daha da büyümüştü ve rengarenk çiçekler.. O rengarenk çiçekler yüzünde samimi bir gülüşe neden olmuştu. Bir parkın içinden geçiyordu şimdi de. Etrafına bakınmaya devam ederken ayakları bir şeye çarptı ve neredeyse yere düşüyordu. İlerideki çocukların bağrıışlarını duydu. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış 7-8 yaşlarında bir kız çocuğu ondan özür dileyerek yanına geliyordu. Aşağıya baktığında bir voleybol topuna takıldığını gördü. Topu alıp çocuklara fırlattı. O sırada bu sevimli kız çocuğu Güneş'i de oyuna davet etti. Bu teklifi geri çevirmek pek mümkün görünmüyordu. Kızlarla biraz voleybol oynadı. Nasıl bir gün oluyordu böyle? Hayat sürprizlerini sunuyordu sanki. Eve dönüş yoluna devam ederken bu defa her bir adımı kendisine bu farklılığın ona ne kadar iyi geldiğini anlatıyordu. Hayatın, okul ve o arkadaşlarından ibaret olmadığını görmek Güneş'e çok iyi gelmişti. Başka bir dünya da vardı. Gerçekten görmek için biraz etrafına bakınması yeterliydi. Eve geldiğinde annesi henüz eve gelmemişti ama birazdan evde olurdu. Ödevlerini de zaten bitirmişti. Yatağına uzanıp biraz sosyal medyada gezinmeye karar verdi. Sosyal medyada ne kadar da garip bir yerdi. Bir yandan sanki içi boş bir hediye paketi gibiydi her şey bir yandan da ilginç bilgiler, kendisine iyi gelen sanki onu anlatan sözler paylaşılıyordu. Tam sosyal medyadan çıkacakken *"Sevdiklerinin değerini artıran şey onların sahip olduğu özellikler değil, senin onları nasıl gördüğündür. Sana değer veren kişilerle bir arada ol."* yazan bir post gördü. Bu söz onu fazlasıyla düşündürmüş, arkadaşlarıyla bugün yaşadığı o garip olayı hatırlatmıştı. Kafasında düşünceler dolaşmaya başlamıştı yine. Neden kendisini davet etmemişlerdi ya da kütüphanedeyiz deyip gittiğinde neden orada değillerdi? Kendi kendine bunları sormaktansa gidip konuşmalı mıydı acaba? Derin bir nefes aldı. Arkadaşları konusunda ne yapacağına yarın okulda karar verecekti.

1. Arkadaşlarıyla bu konu hakkında konuşsun. Syf. 9'a git.
2. Arkadaşlarıyla konuşmayıp hiçbir şey olmamış gibi devam etsin. Syf. 11'e git.

Güneş Konuştuğu Bu Kişiyi Görüşün

Ertesi gün daha bir hafif uyandı sanki Güneş. Bunda annesinin Güneş'i uyandırmasının da payı olabilirdi. Kahvaltısı hazırdu bu sabah. Okula gitmek için rutin hazırlıklarını tamamladıktan sonra kahvaltı masasına oturdu. Annesiyle bir yandan sohbet ediyorlar bir yandan da kahvaltılarını yapıyorlar bir yandan da sevimli köpeği Tarçın'la uğraşıyorlardı. Kahvaltıda en sevdiği reçel vardı. İncir reçeli.. Her sabahın ayrı bir reçeli vardı Güneş için. Her günün tadı reçeller gibi farklıydı. Kahvaltısını bitirip servis için aşağıya indiğinde telefonunu kontrol etti. Bir de baktı ki yeni arkadaşından mesaj gelmişti. “Mutlaka görüşelim” söylemleri lafta kalmasın istiyordu. Yeni arkadaşı bir pastanede çalışıyordu. Pastane aslında kendi pastaneleriymiş ve o da ailesine yardım etmek için okul çıkışlarında oraya gidip hem çalışıyor hem de enfes tatlıların tadını çıkartıyormuş. Güneş, reçelleri sevdiği gibi tatlılara da bayılırdı. Okul çıkışı gelip gelemeyeceğini annesine sorarak cevap vereceğini söyledi. Bu sabah servis yolculuğu bu sohbet sayesinde çabucak bitmişti. Okula girmeden önce hemen annesini aradı. Arkadaşıyla buluşup buluşamayacağını bütün tatlı dilini kullanarak, haftasonu odasını temizleyip toplayacağını ve zaten ödevlerini çok düzenli yaptığını ekleyerek sordu. Annesi bu durum karşısında ne diyebilirdi ki. Güneş'in heyecanı onu da keyiflendirmişti doğrusu. Güneş'e gitmesi için izin verdi, Güneş de hemen arkadaşına okul çıkışı saat 16.00 gibi orada olacağını söyledi. Okul o gün bitmek bilmemişti ve zaten arkadaşları her zamanki gibi havadan sudan konuşmalarına devam ediyorlardı. Ve çıkış saati gelmişti, servisiyle pastane yakınlarına kadar gidebiliyordu sonrasında da kısa bir yürüyüş yolu vardı. Yürümek yine kendisine çok iyi gelmişti. Pastane karşısında duruyordu işte. Camdan baktığında içeride yaşlı bir amca ve karşısında oturan kendi yaşlarında bir genç kızın oturduğunu gördü. Öyle tahmin ediyordu ki o genç kız konuştuğu arkadaşındı. Birden Güneş'in içine bir korku düştü. Yeni arkadaş ya onu sevmezse. Güneş yazmakta çok iyiydi ya kendini öyle daha iyi ifade edebiliyor da şimdi konuşurken kendisinden hoşlanmazsa? Ya aslında o kadar da ortak noktaları yoksa ve bu arkadaşlık ona kötü gelecekse? Bu korku ve endişe duygusuyla ne yapacaktı?

1. Güneş korku ve endişesine rağmen içeri girsin. Syf. 39'a git.
2. Güneş bu korku ve endişeyi dinleyip içeri girmesin. Syf. 44'e git.

Güneş Durakta Otobüs Beklesin

Güneş durağa doğru yürürken gözleri istemsizce yolun karşısına kaydı. O anda, evine giden otobüsün arkasında bıraktığı egzoz dumanını fark etti. *“Harika. Şimdi en az yarım saat burada bekleyeceğim.”* Diye iç geçirdi. Kulaklıklarını takıp en sevdiği şarkıyı açtı. Ritme odaklanmaya çalıştı, düşüncelerini susturmak istedi. Gözlerini kapatıp kendini hayallere bırakmaya karar verdi ama... Müziğin arasından sızarak zihnini delip geçen kahkahalar... Önce umursamamaya çalıştı. Ama sesler tanıdıktı. Gözlerini açtı, başını yavaşça çevirdi. Ve işte oradalar. Ellerinde alışveriş poşetleriyle gülüşen arkadaşları. Sözde arkadaşları..

Güneş’in içinde bir şeyler paramparça oldu. Midesinde garip bir sancı hissetti. Öfke, hayal kırıklığı, yalnızlık... Hepsi üst üste yığıldı. *“Beni unuttular mı? Beni hiç umursamadılar mı?”* Müziğin sesini sonuna kadar açtı. Başını çevirdi, gözlerini kaçırdı. Ama bu, gerçeği değiştirmiyordu. Oradaydılar. Hiçbir şey olmamış gibi gülüyorlardı. Ona haber bile vermemişlerdi. O an, omzunda hafif bir dokunuş hissetti. Başını çevirdiğinde karşısında yine o kahkahaları gördü. Arkadaşları ona gülerek bakıyordu. *“Kütüphane çok eğlenceliydi ya, keşke sen de gelseydin!”* diyordu arkadaşları. Gözlerini açtı ama bir şey göremedi. Öfkesi o kadar büyümüştü ki, dünyası bulanıklaşmıştı. Bu bir şaka mıydı? Ona haber vermemişlerdi ama şimdi, sanki o gelmek istememiş gibi konuşuyorlardı. *“Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorlar?”* diye düşündü Güneş. Özgüveni yerle bir olmuştu. Kalbi, her yeni kahkahada biraz daha kırılıyordu. Boğazı düğümlendi. İçinde fırtınalar kopuyordu ama tek bir kelime bile çıkaramıyordu ağzından. Otobüs durağa yaklaşıyordu. Güneş derin bir nefes aldı.

1. Güneş, hiçbir şey söylemeyip otobüse binsin. Syf . 18’e git.
2. Güneş, arkadaşlarına cevap versin. Syf. 16’ya git.

Arkadaşlarıyla Bu Konu Hakkında Konuşsun

Ders başlamıştı ama Güneş'in aklı tamamen başka yerdeydi. Öğretmenin sesi fonda belirsiz bir uğultu gibiydi. Dikkatini derse vermeye çalıştıkça düşünceler daha da güçleniyordu. "Belki de gerçekten unutmuşlardır?" Beyninde bir ses böyle fısıldıyordu. Onları savunmak istiyordu. Ama bir yandan da aklında başka bir soru dönüyordu: "Eğer beni gerçekten önemsiyorlarsa, neden planlarına dahil etmediler? Nerede olduklarını sorduğumda neden yalan söylediler?" Kendisinin bir düşünce tufanının ortasında olduğunu fark etti. O an bir korku bütün bedenini kasıp kavurmaya başladı. Bir anda içine garip bir his çöktü. Arkadaşlarını kaybetme korkusu.. Bu düşünceler içinde gidip gelirken, göğsüne de bir ağırlık çöktü. *Kararsızlık, belirsizlik ve hayal kırıklığı...* Bunlardan kaçmanın tek yolu vardı:

Konuşmak.

Tenefüs zili çalar çalmaz derin bir nefes aldı. Arkadaşlarını bahçedeki banklara çağırdı. Bu konuşmayı yapmaya kararlıydı. Arkadaşları gülüşerek yanına geldi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi... Güneş'in içindeki sıkıntı daha da büyüdü. Güneş doğrudan:

- Dün kütüphaneye gittiğinizi söylediniz, geldim ve yoktunuz.

Kızlar kısa bir an sustular. Sonra içlerinden biri omzunu silkerek konuştu:

- Aaa, evet ya! Sonra biz alışveriş merkezine geçtik, söylemeyi unutmuşuz. Boşver, zaten sıkıcıydı.

Güneş'in içi cız etti. Unutmuşlar mıydı? Yoksa umursamamışlar mıydı? Diğerleri gülerek ekledi:

- Hem sen gerçekten yanımıza gelmek istesen bize 'geldim ama yoksunuz' diye yazardın, değil mi?

Güneş bir an ne diyeceğini bilemedi. Bu da onun sorumluluğu muydu şimdi? Kendini suçlu hissettirmeye mi çalışıyorlardı?

- Ama ben zaten mesaj atmıştım, siz söylediğiniz yerde yoktunuz, dedi, sesi biraz titreyerek.

Kızlardan biri gözlerini devirdi:

- Off Güneş, bunu büyütüyor musun sence? O kadar önemli mi yani?

Bu cümle Güneş'in beyninde yankılandı. O kadar önemli mi? O kadar önemliydi. Çünkü önemsenmek istiyordu. Çünkü gerçek bir dostlukta insan, unutulmazdı. Ama kızların tavrına bakınca anladı. Onlar için bu gerçekten önemli değildi. Güneş, içinden geçenleri anlatmaya çalıştı ama kelimeler boğazına

düğümlendi. Onları artık tanıyamıyordu. Ya da belki de hiç tanımamıştı. Ve o an, bir şey fark etti. Bu arkadaşlık ona zarar veriyordu. Güneş, derin bir nefes aldı. Söyleyecek çok şeyi vardı ama... Belki de hiçbir şey söylememek daha iyiydi. Sessizce ayağa kalktı.

- Tamam, dedi sadece. Ben derse dönüyorum.

Arkadaşları ona kısa bir an baktılar, sonra kendi sohbetlerine dönerek uzaklaştılar. Güneş, o gün ilk defa yalnız hissetmedi. **Çünkü gerçek dostluk yalnız olmaktan çok, yalnız hissetmemekle ilgiliydi.**

O gün okul Güneş için sanki havada asılıymış gibi geçip gitti. Eve döndüğünde annesinin mesaiye kalmadığını gördü. Annesi mutfakta çay demliyor ve gelirken aldığı kurabiyeleri tabağa koyuyordu. Güneş mutfak kapısında biraz annesini izledi. O sırada annesiyle biraz konuşsa sanki daha çok hafifleyecekmiş gibi hissetti. Ama yine de kararsızdı, annesi hep karşı tarafı savunur ve illaki kendisinin yanlış bir şeyler yaptığını söyleyebilirdi. Hatta sonra da yanlış değil de farklı davranmak diye açıklamalarına başlardı. Bunları da dinlemek istemiyordu aslında. Kapıda öyle bakakalmıştı..

1. Arkadaşlarıyla yaşadıklarını annesiyle paylaşsın. Syf. 21'e git.
2. Arkadaşlarıyla yaşadıklarını annesiyle paylaşmasın, yalnız kalsın. Syf. 42'ye git.

Arkadaşlarıyla Konuşmayıp Hiçbir Şey Olmamış Gibi Devam Etsin

Sabah, her zamanki gibi rutinlerini gerçekleştirerek başladı. Dışarıdan bakıldığında her şey sıradandı ama Güneş'in içinde, bitmek bilmeyen düşünceler dönüp duruyordu. Arkadaşlarıyla ne yapmalıydı? Konuşup kendini mi anlatmalıydı, yoksa susup onların tavırlarını mı gözlemlemeliydi? Mutfağa geçtiğinde köpeği Tarçın ona her zamanki sevecen bakışlarını gönderdi. Ama bugün bakışları daha anlamlı geldi Güneş'e. Sanki bir şey söylemek ister gibiydi. Elini köpeğinin başına koyarak iç çekti. *"Haklısın."* Diye mırıldandı. *"Eğer benimle konuşmak isterlerse dinleyeceğim. Ama beni gerçekten önemsemiyorlarsa... belki de bu arkadaşlık hiç gerçek değildi."* Bu düşünce, içine bir sıcaklık yaydı. Öfkeden mi, hayal kırıklığından mı emin değildi. Evden çıkarken bir karar verdi. Kendini zorlamayacak, önüne bakacaktı. Sokağa adım attığında servisin köşeyi döndüğünü gördü. Tam zamanında yetişmişti. İçeri girip yerine oturdu, bir sonraki durakta arkadaşlarının bineceğini biliyordu. Ama artık onları beklemiyordu. Servis durdu. Güneş, çantasından kitabını çıkardı ve içine gömüldü. Görmezden gelmek, susmaktan daha kolaydı. Arkadaşı servise bindi, doğrudan yanına geldi. Güneş'in kitabına hafifçe dokunarak ilgisini çekmeye çalıştı. Güneş gözlerini kitaptan ayırmadan, kısa ve net bir şekilde *"Yapma lütfen."* Dedi. Arkadaşı donup kaldı. Böyle bir tepki beklemiyordu. Ama Güneş bu defa açıklamak zorunda olmadığını hissetti. Sınır koymanın kötü bir şey olmadığını fark etti. Arkadaşı birkaç saniye bekledi, sonra hafifçe gülümseyerek *"Çok hassas davranıyorsun Güneş, biz sadece takılıyorduk."* Dedi ve alaycı bir şekilde göz kırptı. *"Takılıyorlardı."* Güneş, kitabını sıkıca kavradı. Ona takılmıyorlardı. Onu küçümsüyorlardı. Bu arkadaşlığın artık bitmiş olduğunu o an tam anlamıyla fark etti. Ve bu düşünce içini rahatlatıyordu. Servis okulun önünde durduğunda, Güneş hızla dışarı çıktı. Eski arkadaşlarının arkasından konuşmalarına, gülüşmelerine takılmadı. Önüne baktı. Sınıfa girdiğinde sırasında bir şey dikkatini çekti. Sınıfta yeni bir öğrenci vardı. Uzun, dalgalı saçları vardı. Çekingen ama meraklı bakışlarla etrafına göz gezdiriyordu. Sınıf arkadaşlarıyla tanışmaya çalışıyordu ama biraz zorlanıyor gibiydi. Güneş, bir an duraksadı. Sonra içinden gelen bir dürtüyle, sessizce yeni gelen çocuğun yanına gitti. Hafifçe gülümseyerek **"Merhaba, adın ne?"** diye sordu. Çocuk başını kaldırdı ve şaşkın ama mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Belki de **gerçek dostluk, yanlış olanları geride bırakıp, doğru olanlara yer açmaktır.**

Bu arada yeni çocuk yani Bulut sırasında oturduğunu ve beraber oturmalarının sorun olmadığını sordu. Yeni çocuk buna sevinmiş görünüyordu. Tüm gün fırsat buldukça her an konuşup birbirlerini tanımaya başladılar. Gayet iyi anlaşacak gibiydiler. Bulut, gün sonunda 2 hafta sonra doğum günü olduğunu ve Güneş'in gelip gelemeyeceğini sordu.

1. Güneş doğum gününe gitsin. Syf. 40'a git.
2. Güneş doğum gününe gitmesin. Syf. 45'e git.

İnternet Arkadaşıyla Buluşmayı Reddetsin

Konuşmanın sonunda ekranda cümle beliren “Bir gün mutlaka görüşmeliyiz!” söylemi gerçek olmuştu. Güneş, ekrana baktığında “**Buluşalım mı?**” mesajını gördü. Nereden çıkmıştı şimdi bu? Konuşmalar güzel gidiyordu ama bu kadar ileri gitmeleri için bir sebep yoktu. Sonuçta bu kişi hakkında pek de bir şey bilmiyordu. İçinde bir huzursuzluk hissetti. Konuşmak güzeldi ama... gerçekten güveniyor muydu? Bir süre klavyenin üzerinde parmaklarını gezdirdi, nasıl cevap vereceğini düşündü. Sonunda içini rahatlatan cümleyi yazdı: “*O kadar konuştuk ama yine de seni tam olarak tanımıyorum. Buluşmak istemiyorum. Bir süre daha böyle devam etsek daha iyi olur.*” Mesajı gönderdikten sonra rahatladı. Kesin anlayışla karşılar diye düşündü. Ama...Birkaç saniye sonra mesaj kutusunda beliren cevap Güneş’i yerle bir etti: “*Ciddi misin? O kadar konuşuyoruz, bana her şeyini anlatıyorsun, ama buluşmaya gelmiyorsun?*” Güneş’in yüreği sıkıştı. Bu tonda bir mesaj beklemiyordu. Bir an cevap yazmayı düşündü ama daha ne olduğunu anlamadan bir mesaj daha geldi: “*Peki, o zaman söylediklerine dikkat et. Çünkü artık elimde çok şey var.*” Güneş’in nefesi kesildi. “*Ne demek istiyorsun?*” diye yazdı, parmakları titriyordu. “*Sadece şu kadarını söyleyeyim... Eğer gelmezsen, bana anlattıklarını başkaları da duyacak. Fotoğraflarını, mesajlarını... Her şeyi yayarım.*” Güneş’in içinde buz gibi bir şey koptu. Parmakları klavyenin üzerinde öylece kaldı. Nefesi düzensizleşti. İşte tam da bu yüzden korkmuştu.

Birden zihninde o gecelerden biri canlandı.

Karanlık odasında, battaniyesine sarılmış halde telefonunun ekranına bakarken onunla konuşuyordu. “*Bazen kendimi hiçbir yere ait hissetmiyorum,*” demişti o gece. “*Arkadaşlarım beni anlamıyor. Ailemle zaten konuşamıyorum.*”

O da anlayışla yazmıştı:

“*Seninle her şeyi konuşabilirim Güneş. Beni yalnızca sen anlıyorsun.*”

Bu cümle, onu kendisine daha da yaklaştırmıştı.

O güven duygusuyla birkaç kez çocukluğuna dair şeyler anlatmıştı; utandığı anları, en derin hayallerini, hatta gece uyumadan önce içinden geçen o kimseye söylemediği korkularını.

Ve... bir gün o istemeden kamerasını açmıştı. Yatarken yüzünü göstermişti sadece, loş ışıktaki, savunmasız bir an. Onun “ne kadar güzel bakıyorsun öyle” mesajı, kendini iyi hissettirmişti. Masasında çayını içerken, yatağında uzanmışken, köpeğini severken... Sıradan ama kişisel anlar.

Şimdi tüm bunlar, onun elindeydi.

Güneş'in karnına ağırı saplandı. Bu sadece bir “mesaj” değildi. Bu, hayatına dair en kırılgan anların bir yabancının ellerinde olmasıydı.

Güneş'in içinden buz gibi bir korku geçti. Hayır... Bu bir şaka olmalıydı. “*Bunu yapmazsın.*” Diye yazdı, ama emin değildi. “*Öyle mi? O zaman bekle ve gör.*” Güneş'in midesi bulandı. Telefonu elinden düşürecek gibi oldu. Bu nasıl olabilirdi? Daha dün onunla konuşurken kendisini yalnız hissetmediği, uzun zamandır tanıyormuş gibi içini döktüğü kişi, şimdi ona şantaj yapıyordu.

Bu bir kabustu. Gerçek olmamalıydı. Ama gerçektir. Ve Güneş'in bir şey yapması gerekiyordu.

Güneş, korku içinde odasında otururken bir karar vermek zorundaydı.

1. Annesine her şeyi anlatıp yardım istesin. Syf. 36'ya git.
2. Kendi başına çözmeye çalışsın. Syf. 30'a git.

Annesine Defterini Okuduğu İçin Tepki Versin

Güneş, uyur uyanık bir halde, annesinin ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştı. Kısık gözlerle baktığında elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu fark etti, defteriydi. Defterini okuduğunu gördüğü anda içi buz kesti. Birkaç saniye donup kaldı. Sanki beynine kan gitmiyordu. İçinden bunun bir kâbus olduğunu söyleyen sese tutunmak istedi. Ama değildi. Gözlerinin önünde annesi, satır satır, cümle cümle, onun iç dünyasını okuyordu.

Midesi düğümlendi, kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu kadarı da fazlaydı artık.

- Ne yapıyorsun anne sen?

Diye patladı. Sesi, odanın dört bir yanına çarparak geri döndü.

- Neden özel şeylerime bakıyorsun?! Bunu yapmaya hakkın yok!

Annesi irkildi, elindeki defteri hızla kapattı, sanki yakalanmış bir çocuk gibi suçlulukla geriye çekildi.

- Güneş, ben sadece seni anlamaya çalışıyordum..

dedi boğuk bir sesle.

Ama Güneş'in gözleri öfkeyle parlıyordu.

- Anlamaya mı çalışıyordun?! Bunu yaparak mı? Özelimi çiğneyerek mi?!

Annesi derin bir nefes aldı, bir sandalyeye tutunarak ayakta kaldı.

- Ben... seninle konuşamıyorum. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Seni anlamamın başka yolu yoktu.

Bu sözler, Güneş'in içinde bir yere daha sert dokundu. Keyfinden mi konuşmuyordu sanki? İçinden dökülemeyen binlerce cümle vardı. Kimi zaman kelimeler boğazında düğümleniyor, kimi zaman ağzından çıkanlar anlaşılmıyordu.

- Bu benim alanım, dedi Güneş, sesi daha soğuk ve kontrollüydü bu kez.
- Senin defterimi okumaman gerekiyordu.

Annesi defteri elinden bıraktı. Parmaklarının arasında tuttuğu sayfa açık kalmıştı. Orada, Güneş'in yazdığı satırlar gözlerinin önündeydi.

"Bir gün biri beni olduğum gibi anlayacak mı? Konuşmadan, açıklamadan, sürekli savunmadan..."

Sadece 'ben' olduğum için anlayacak mı? Bazen kendi sesimi bile duyamıyorum. Sanki içimde biri fısıldıyor ama her şey o kadar gürültülü ki..."

Başka bir sayfada ise daha karanlık bir ton vardı: *"Onunla konuşurken kendim gibi hissediyorum. Yargı yok, baskı yok. Sadece dinliyorum. Ama korkuyorum. Her kelime, her fotoğraf sanki bir tuzak gibi şimdi. Ne zaman samimiyet, ne zaman tehlike anlayamıyorum. Keşke anneme anlatabilseydim ama beni susturur. Yine yanlış anlar."*

Annesi, Güneş'in gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. Bir adım attı ama Güneş geri çekildi.

- Güneş, lütfen.. Sadece ne yaşadığını bilmek istiyorum. Yardım edebilirim.

Güneş başını iki yana salladı.

- Bilmiyorsun. Anlamıyorsun. Hep böyle yapıyorsun. Beni dinlemek yerine, izinsiz hayatıma dalıyorsun..

Annesi gözlerini yere indirdi.

- Seni sevdiğim için yapıyorum. Dedi neredeyse fısıltıyla.

Güneş derin bir nefes aldı. Duyguları birbirine karışmıştı. Öfke, hayal kırıklığı, biraz umut... Belki biraz da yorgunluk.

Bir tarafta defterindeki satırlar, bir tarafta annesinin yorgun bakışları...

1. Güneş, annesine bir sayfayı açıp onunla paylaşsın. Syf. 21'e git.
2. Güneş yalnız kalmayı seçsin. Syf. 42'ye git.

Annese Defterini Okuduğu İçin Tepki Vermesin

Güneş, uyur uyanık annesinin ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştı. Kısık gözlerle defterini okuduğunu gördüğünde içi buz kesti. Birkaç saniye donup kalmıştı. Ne yapmalıydı şimdi? Midesi düğümlendi, kalbi hızla çarpmaya başladı. O defterde Güneş’in yaşadıkları, hissettiği duygular tüm çıplaklığıyla yazıyordu. Yalnızlığı, yaşadığı zorbalıklar, karamsarlığı... Belki de annesi onun gerçek duygularını, yaşadıklarını bilirse kendisine karşı daha anlayışlı, nazik ve hoşgörölü davranırdı. Ve sonunda onu anlardı. Tüm bu düşünceler aklından geçerken bir yandan da kısık gözlerle annesini izlemeye devam ediyordu. O da ne? Annesi telefonunu çıkartmış sayfaların fotoğrafını çekiyordu. Güneş’in kafası iyice karışmıştı. Kendisine kızacak mıydı acaba? Yoksa unutmazın diye mi çekiyordu? Yoksa birine mi gönderecekti? Annesi fotoğrafları çektikten sonra defteri bulduğu gibi bırakarak odadan ıktı. Güneş gözlerini kapattı ama uyuyamadı. Göğsünde bir ağırlık, zihninde yüzlerce soru vardı.

Annesi mutfaka geçti, elleri titriyordu. Defterde okudukları boğazını düğümlemişti. *“Benim hiç fark etmediğim neler yaşamış?”* diye düşündükçe içindeki suçluluk ve endişe büyüyordu. Onun yanında olduğunu sanıyordu ama belki de en büyük yalnızlığı yaşamasına sebep olmuştu. Tek başına her şeye yetişemediğinin farkındaydı ama bu kadar tahribat yarattığını da tahmin etmemişti. Güneş’in sadece ona değil, babasına da ihtiyacı vardı. Telefonunu eline aldı, eşine bir mesaj yazmaya başladı. *“İşlerini ayarlayıp artık gelmelisin. Tek başıma baş edemiyorum.”* Birkaç saniye sonra çektiği fotoğrafları ekledi. Mesajı yolladı ve telefonunu masaya bıraktı. Artık sadece bekleyebilirdi. Birkaç dakika geçti. Sonunda ekranı aydınlandı. *“Yarın oradayım.”* Annesi derin bir nefes verdi. Belki de Güneş için bir şeyleri değiştirmek için hâlâ vakit vardı. Ona yardımcı olabilerlerdi.

Sabah Güneş kalktığında mutfakta yine annesinin notunu buldu. Tabiki yine erken çıkması gerekmişti ama bu sefer akşama bir sürprizi olduğunu söylüyordu. Bu sürpriz nereden ıkmişti şimdi? Acaba defteri okuması annesine gerçekten iyi mi gelmişti? Bir yandan mutluluk hissederken bir yandan da bir şüphe içini kemiriyordu. Bugün okulda vakit nasıl geçecekti? Okulda zaman sanki geçmek bilmiyordu ama son derse girmişlerdi artık. Son zil sesiyle hemen servise atladı, bu sefer ev yolu heyecanlıydı. Şüpheleri giderek sönüyor heyecanı ağır basıyordu.

Büyük bir merak duygusuyla anahtarı çevirip içeri girdiğinde, salonun ortasında babasının oturduğunu gördü. *“Merhaba Güneş.”* Güneş babasını görmeyi hiç beklemiyordu. Evet, bu kesinlikle büyük bir sürprizdi ama ne düşüneceğini bilemiyordu. Babasının burada olması defterine yazdıklarıyla mı ilgiliydi? Kendisine kızacaklar ya da uzunca bir nutuk mu ekeceklerdi? Tüm bu düşüncelerle istediği tepkiyi veremedi. Halbuki babasını çok özlemişti ve onu gördüğü için çok mutluydu. Babası son zamanlarda işleri nedeniyle sık sık uzakta olmuştu. Aile içinde şu sıralar hep bir var, bir yok gibiydi.

Babası da bir an duraksadı, sonra yumuşak bir hareketle kollarını açıp Güneş'e kocaman sarıldı ve ekledi:

- *Annenle konuştuk. Defterini gördüm.*

Güneş'in nefesi kesildi. Yani gerçekten göndermişti. Güneş aslında bir şeyler söylemek istedi ama boğazı düğümlenmişti sanki. Sesi bir türlü çıkmıyordu. Babası devam etti:

- *Seni dinlemek istiyorum. Ama eğer istemiyorsan, sadece burada oturabiliriz.*

Güneş gözlerini kaçırdı. Onunla konuşmak, içini dökmek ister miydi? Bilmiyordu. Ama bir karar vermesi gerekiyordu.

1. Babasıyla konuşmayı kabul edip duygularını paylaşsın. Syf. 22'ye git.
2. Babasıyla bu konuda konuşmayı reddetip yalnız kalsın. Syf. 42'ye git.

Hiçbir Şey Söylemeyip Otobüse Binsin

Siniriyle birleşen öfke duygusu onu daha da karanlığa sürüklüyordu. Artık arkadaşlarıyla konuşmaya gerek duymadı. Arkadaşlarına duygularını göstermese de içinde kıyametler kopuyordu. Neyse ki otobüs gelmişti. Arkadaşlarına keskin bir bakış atarak hızlı adımlarla otobüse bindi. Hava karanlık olmasına rağmen otobüs tıklım tıklım doluydu. Neredeyse nefes alacak yer yoktu. Ya da kendisine öyle geliyordu. Ama bu o kadar da önemli değildi. Orada kalmaktansa bu nefessiz ortamı tercih ederdi. Bir yandan nefes almaya çalışıyor bir yandan duygularını batırmaya çalışıyordu. Sanki duygularını bastırdıkça öfkesi çıkmak istercesine daha da artıyordu. Yolculukta geçen yarım saat Güneş'e kesinlikle çok daha uzun bir zaman gibi gelmişti. Otobüsten indiğinde patlamaya hazır bir bomba gibiydi. En ufak bir dokunuşta patlayabilirdi. Eve geldi, anahtarı çevirirken sabrı tükenmiş gibiydi. Niye açılmıyordu bu kapı? Sonunda içeri girdiğinde annesinin salonda uyuyakaldığını gördü. Keşke uyanık olsaydı ve annesiyle konuşabilseydi. Şu an annesiyle konuşmak gerçekten iyi gelebilirdi. Belki annesi onu rahatlatırdı. Ama işte yine ihtiyacı olduğunda yanında değildi. Yine de annesine kıyamayıp üzerini örttü. Annesi yüzünde küçük bir tebessüm ve uyuklamaya devam ederek teşekkür etti. Yine yalnızdı ve odasına geçti yorgun adımlarla. Öfkesi yerini yılgın bir yorgunluğa bırakmıştı. Yatağına oturmuş öylesine etrafına bakınırken eskiden yazdığını hatırladı. Bir ara bol bol yazardı ve yazmak ona çok iyi gelirdi. Ne olmuştu da yazmayı bırakmıştı? Hatırlayamadı. Sonra masasının başına geçip bir kağıt ve kalem alarak başladı yazmaya. İçinde ne varsa, o an arkadaşlarına ne söylemek istiyorsa, düşüncelerini onların haksız davranışlarını yazdı da yazdı. Tüm söylecekleri bitene kadar, yorgun düşene kadar yazdı. Artık yazması bittiğinde bütün bu yaşanan olayı ve kendi duygularını okudu. Dışardan bir göz olarak yaşananları gözden geçirdi. Bu Güneş'e çok iyi gelmişti. Artık kendisini çok daha rahat hissediyordu. Daha çok yazmalıydı. Acaba ne yazabilirdi? Her gün böyle olaylar yaşamıyordu ki.. Ama iç dünyasında da bir sürü şey oluyordu. Bu konuda düşünmeye başladı.

1. Güneş, yazdıklarını sadece kendi içinde tutup, yazmayı bir rahatlama yöntemi olarak kullanmaya devam etsin. Syf. 24'e git.
2. Güneş, yazdıklarını bir blog sayfası açsın. Syf. 26'ya git.

Arkadaşlarına Cevap Versin

Güneş, derin bir nefes aldı. Bu kadar kolay olmamalıydı. Serviste arkadaşlarını göremediğinde onlara hemen mesaj atmıştı ve onlar kütüphanede olduklarını söylemişlerdi. O ise oraya gittiğinde bomboş bir masa bulmuştu. Şimdi ise karşısında gülüşerek, hiçbir şey olmamış gibi duruyorlardı.

- Kütüphane çok eğlenceliydi ya, keşke sen de gelseydin!

Güneş ‘in içinde bir şeyler kırıldı. Gerçekten dalga mı geçiyorlardı? Elini yumruk yaptı ama sonra gevşetti. Öfkesi kadar hayal kırıklığı da büyüktü.

- Oraya gittim, dedi, sesi titremeden.

Arkadaşları bir an duraksadı, sonra içlerinden biri hafifçe güldü.

- Aa, biz de çıkmıştık o sırada ya! Keşke tekrar mesaj atsaydın.

Güneş kaşlarını çatı.

- Ben zaten mesaj attım. Siz de kütüphanedeyiz dediniz.

Kızlardan biri gözlerini devirdi.

- Off Güneş, çok büyütüyorsun. Ne olmuş yani? Belki yanlış anladın.

Güneş’in başı döndü. Yanlış mı anlamıştı? Hayır. Gayet netti. Onu önemsememişlerdi. Bir diğeri omuz silkti.

- Hadi ama, neden bu kadar ciddiye alıyorsun? Gelmek isteseydin zaten bizi bulurdun.

Güneş, bir an duraksadı. Yine mi bu? Yine mi suç onda?

- Beni gerçekten umursuyor musunuz? Gerçekten arkadaşınız mıyım?

Diye sordu, sesi normalden daha alçaktı. Sessizlik oldu. Kızlar birbirlerine baktılar. Cevap yoktu. Ve o an Güneş, cevaba ihtiyacı olmadığını fark etti. Omuzlarını dikleştirdi. Bu defa geri adım atmayacaktı. “*Bence artık önemli de değil.*” Diye geçirdi içinden, gözlerini onların gözlerinden ayırmadan. Sonra başını çevirdi, otobüsün kapısı açılırken adımını attı. Bu konu kapanmıştı. Güneş, otobüsün basamaklarını çıkarken arkasına bakmadı. Bu defa gerçekten geçmişi geride bırakıyordu. Boş bir koltuğa geçti, çantasını yanına koyup başını cama yasladı. Camın soğuk yüzeyi alnına değdiğinde içini garip bir huzur kapladı. Öfke gitmişti. Hayal kırıklığı da. Yerini tuhaf bir boşluk

almıştı. Kulaklıklarını taktı, telefonunu çıkarıp rastgele bir şarkı açtı. Melodi kulaklarına dolduğunda içindeki düğüm biraz gevşedi. Dışarıdaki sokak lambaları birer birer kayarken, Güneş kendini düşüncelerin akışına bıraktı. Gerçekten ne yapmak istiyordu? Onun için arkadaşlık böyle miydi? Yanında olduklarını sandığı insanların aslında ne kadar uzak olduğunu fark etmek mi? Başını hafifçe salladı. Belki de olması gereken buydu. Telefonunu eline aldı. Notlar uygulamasını açtı ve parmakları kendiliğinden hareket etmeye başladı.

*“Yanımda olmalıydın, ama uzaktın.
Sesimi duymalıydın, ama sustun.
Beni anlamalıydın, ama gülümsedin...”*

Şarkı sözü gibi görünüyordu. Ama aslında, sadece içindekileri döküyordu. Kelime kelime, dizeler dökülmeye başladı.

*“Gözlerim seni aradı, yoktun.
Adımı duydun ama hiç çağırmadın.
Buradayım.
Ama artık umurumda değil.”*

Güneş, yazdığı satırlara baktı. Bunu devam ettirmeli miydi? Belki de gerçekten müzik ve yazı, onu en iyi ifade eden şeydi. Bu yazdığı sözleri paylaşmayı düşündü. Kiminle paylaşacaktı ki? Aklına hemen arkadaşları geldi. O sırada da bugün yaşadıkları..Tüm bu düşünceler hızla geçmişti aklından. Bu yalnızlığına da kendini bu duruma düşürdüğüne de öfkelenildi.

1. Yazdığı bu şarkı sözlerini geliştirmeye ve müzikle kendini ifade etmeye devam etsin. Syf 34’e git.
2. İçinde bir şeylerin hâlâ tam olarak kapanmadığını fark ederek yeniden geçmişin öfkesine kapılsın. Syf. 33’e git.

Güneş Annesiyle Paylaşsın

Güneş, tüm bunlardan yorulmuştu. Bir yılgınlık vardı üzerinde. Bir anlık cesaretle ya yaşadıklarını doğrudan anlatmayı ya da defterindeki satırlardan bir bölüm okuyarak kendini ifade etmeyi düşündü. Hangisini seçerse seçsin, önemli olan paylaşmaktı. Ve o an bunu seçti: kendini yalnız bırakmamayı, bir yetişkinle, annesiyle, bağ kurmayı. Biraz sonra koltuğun ucunda oturmuş, başını eğmiş şekilde annesinin sözlerini dinliyordu.

Annesi yüzünde tatlı bir tebessümle,

- *Hayatındaki insanlar, senin ruh halini, gününü hayatta hayatını bile etkileyebilir. Düşün Güneş, bazen en iyi arkadaşların bile seni yıpratır. Kimi zaman insanları sevgiyle bırakmak da bir seçenektir. Yalnız kaldığını düşünürsün ama sen hep kendinlesin. Ya da o yalnızlık içinde yeni yollar keşfedebilir, istediğinde yeni arkadaşlıklar kurabilirsin. Arkadaşların bazen çoğalır bazen yalnızlaşırsın.. Bu hayatta her şey olabilir. Önemli olan sen bu olaylar karşısında ne yapmayı seçiyorsun? Nasıl davranıyorsun?*

Bu sözler Güneş'in kafasında bir ışık yaktı. Evet, herkesle iyi anlaşmak zorunda değildi. Evet, arkadaşlarıyla pek uyuşmuyor olabilirdi. Ama kendisi vardı. Ve tüm bu yaşananlar kendisi için bir fırsat olabilirdi. Bu süreç kendi başına kalıp kendisini daha iyi tanımasına ve iç huzuruna odaklanmasına yardımcı olabilirdi. Böyle düşünmek bile Güneş'e yeni bir şeylere başlamanın heyecanını ve özgürlüğünü verdi. Artık kendisini keşfetmeye hazırdı. Bakalım yeni yolculuğunda Güneş'i neler bekliyordu.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Babası İle Konuşsun

Güneş, babasıyla konuşmak istediğini belli etti. Beraber Güneş'in odasına gittiler. Güneş yatağına otururken babası da karşısında sandalyeye yerleşti. Güneş kendisini anlatmaya başladı:

- Baba, ben sadece kendimi yalnız hissediyorum. Hatta bazen öylesine yalnız hissediyorum ki söylediklerimi karşımdaki kişiler anlamıyor sanki, kimse beni duymuyor. Arkadaşlarımla konuşmak da istemiyorum artık. Bazen kendimi çok kaybolmuş hissediyorum.
- Biliyor musun Güneş hayat bazen yorucu, zor ve karmaşık olabiliyor. Ama unutmamalısın ki yalnız değilsin. Annen ve ben seninle gurur duyuyoruz. Belki bunu sana her zaman söylemiyoruz veya hissettiremiyoruz. Bunları seninle daha çok paylaşmalıyız belki de. Bu sıralar annen çok yoğun çalışıyor ben de şehir dışında oluyorum çoğu zaman. Belki de bu yüzden seninle bunları daha da çok paylaşmalıyız. Biz aslında her zaman senin yanındayız. Hayatta hepimiz kendi zorluklarımızla uğraşıyoruz. Belki şöyle düşünebilirsin, tüm bu zorluklar aslında bizi güçlendiriyor. Düşün ki bir ağaç rüzgarda ne kadar sallanırsa sallansın o kökleri onu sımsıkı toprağa bağlar. Sen de bu süreçte köklerini derinleştirebilirsin. Dışarıdan ne gelirse gelsin...

Güneş, derin düşüncelere dalmış bir şekilde babasını can kulağıyla dinliyordu. Her zaman böyle sıkı bir ilişkileri yoktu. Artık büyüdüğü için mi bu kadar ciddi ve derin konuşabiliyorlardı? Nedenini bilmiyordu ama babasının bu sözleri ona çok iyi gelmişti. Sanki babası ona güç vermişti. Ama bir an yine aklında sorular belirdi:

- Ama yine de içimdeki boşluğu nasıl doldurabilirim ki? Bir de ben bu kadar güçlü olmak istemiyorum. Sadece birinin beni anlamasını istiyorum. Hepsi bu..

Babası sandalyesinde hafifçe öne eğildi, Güneş'in gözlerinin içine baktı. Sesi yumuşak ama kararlıydı:

- Güneş... Bazen biz insanlar içimizdeki boşluğu dışarıda bir şeylerle doldurmaya çalışırız. Yeni arkadaşlar, yeni eşyalar, yeni heyecanlar... Ama o boşluk, dışarıdan doldurulmaz. O boşluk, aslında içindeki seni çağırıyor. Gerçekten kim olduğunu, ne hissettiğini, neye ihtiyacın olduğunu... Bunlarla yüzleştğinde, boşluk dolmasa da seni boğmaz. Hatta bazen o boşluk, sana alan açar. Nefes alabileceğin, kendini duyabileceğin bir alan.

Güneş, bir an duraksadı. Gözleri dolmuştu ama ağlamıyordu. Düşünüyordu sadece. Babasının sözleri zihnine yavaşça yerleşiyordu.

- Ama ben o boşluğun içine düşmekten korkuyorum, baba. Bazen öyle karanlık ki... Baktıkça kaybolacaktım gibi.

Babası, usulca başını salladı.

- Korkman çok normal. Cesaret, korkmadığın zaman değil, korktuğun halde adım atabildiğin zaman ortaya çıkar. O karanlık boşluğa bakabilmek, orada kendinle kalabilmek... İşte en büyük cesaret bu. Ve unutma, oraya her baktığında yalnız değilsin. Biz senin yanında olacağız. Ama kendi içine bakmayı senin yapman gerek.

Güneş başını eğdi, dudaklarını büktü.

- Bazen yaptığım seçimlerin sonuçları da beni korkutuyor. Sanki neyi seçersem seçeyim ya birini kırıyorum ya da kendimi. Hiçbir yol tam doğru gibi gelmiyor.

Babası, derin bir nefes aldı ve elini Güneş'in omzuna koydu.

- Çünkü her seçim bir vazgeçiştir, kızım. Her karar, başka bir yoldan sapmaktır. Bu yüzden seçim yapmak sorumluluk ister. Ama bu kötü bir şey değil. Bu, büyümek demek. Kendi hayatının direksiyonuna geçmek demek. Elbette bazı hatalar olacak, bazen keşke demek zorunda kalacaksın. Ama o "keşke"ler bile sana bir şey öğretecek. Kendinle dürüst olduğun sürece yanlış yolda bile olsan, o yol seni doğruya götürebilir.

Güneş, gözyaşlarını silmeden başını kaldırdı. Babasının gözlerinde, onu saran bir güven gördü. İçinde bir şey kıpırdadı. Belki de o boşluk, düşündüğü kadar korkutucu değildi artık.

Bir anlığına oda sessizliğe büründü. Sonra babası gülümsedi:

- – Ne dersin? Birlikte çay demleyelim mi? Bu sohbetten sonra bir bardak sıcak çay iyi gelir.

Güneş hafifçe güldü, ilk defa içten bir şekilde.

- Olur, hatta sen demle, ben kurabiyeleri getiririm.

İkisi birlikte odadan çıkarken, Güneş'in içindeki fırtına biraz olsun dinmişti. Belki de ilk defa gerçekten duyulmuştu. Ve belki de, bu yeterliydi.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Güneş, Yazmayı Bir Rahatlama Yöntemi Olarak Kullanmaya Devam Etsin

Güneş, her gece bir şeyler karalamaya başladı. Kimi zaman günlüğüydü, kimi zaman bir hikâye. Kimi zaman yalnızca birkaç kelime... ama her biri biraz daha hafifletiyordu onu. Her yazıda biraz daha netleşti kendi içindeki duvarlar, sesler, arzular, korkular. Günler geçti. Yazdıkları çoğaldı. Sayfalar doldu. İçindeki düğümler yavaş yavaş çözülmeye başladı. Sanki kelimeler onun için küçük kapılar açıyordu. Henüz kimseye göstermeye hazır değildi belki ama yazdıkları, kendisine tuttuğu bir aynaydı artık. Bu defter, onun kendiyle kurduğu en dürüst ilişkiydi. Onu bırakmak, kendini susturmak gibi geliyordu. Oysa bazen sadece anlatmak değil, içinden geçeni duyabilmek bile yeterliydi. Ve defter, onu hiç yarıda kesmiyordu. Bir gün defterini kapatırken düşündü: *“İçimdeki sesi duymak, başkasının sesini bastırmak zorunda kalmadan mümkünmüş. Belki bir gün biriyle paylaşırım. Ama şimdilik bu sadece benim için.”* Güneş yazmayı bırakıp kalemi defterin arasına sıkıştırdı. İçinde bir hafiflik hissetti; sanki sayfalara döktüğü kelimeler, zihnindeki düğümleri bir bir çözmüştü. Defterini çantasına koyarak evden çıktı. Bugün tek başına biraz dolaşmak istiyordu. Adımlarını bilinçsizce kütüphaneye çevirdi; orası onun için bir tür sığınaktı artık. Kütüphanede saatler geçti. Sessizliği ve kitapların kokusu arasında, kafasının içindeki düşünceler biraz daha berraklaşmıştı. Kitapları teslim ettikten sonra eve dönmek üzere masasına döndü. Çantasını omzuna taktı. Ama bir eksiklik hissi vardı.

Defteri...

Yoktu.

Çantasını açtı, altını üstüne getirdi. Gözleriyle masayı taradı, sandalyenin altına baktı. Yoktu. Panikle danışmaya koştu ama defter bulunmamıştı. Boğazı düğümlendi. İçinde yazanlar... sadece kelimeler değildi. Acıydı, korkuydu, sırdı, geçmişti, umut kırıntılarıydı. Her şey oradaydı. Ve şimdi... biri onları okumuş olabilirdi.

Titreyen elleriyle cebinden telefonunu çıkardı. Bir mesaj vardı.

“Sanırım defterini unuttun. Sayfalarını okumak istemedim ama... okuduklarım beni çok etkiledi. Sana hem defterini vermek hem de konuşmak isterim. Müsait olduğunda buluşabilir miyiz?”

Tanımadığı bir numara. Profil resmi yoktu. Ne bir isim, ne başka bir ipucu. Güneş’in kalbi hızla çarpmaya başladı. Parmakları ekranın üzerinde durdu. Bu mesaj... ürkütücü değildi ama fazlasıyla kişiseldi.

Kimin eline geçmişti o defter? Kimin gözleri, onun en kırılgan cümlelerinde dolaşmıştı?

Ekrana baktı, cevap yazıp yazmamayı düşündü. İçinde hem merak vardı, hem de utanç. Ama bir yandan da... hafif bir merakın yanı sıra, görülme hissi vardı. İlk kez biri, onun en ham hâlini okumuştı. Saklanmadan. Maskesiz.

Güneş telefona bir süre baktı. Kafasının içindeki gürültü gittikçe çoğalıyordu. Bilinmezlik... hem korkutucuydu hem de içine çekici bir şekilde sürüklüyordu. Bu kişi defteri sadece bulmuş muydu? Yoksa sayfalar arasında kaybolmuş muydu? Yazdıklarında kendini bulan biri mi, yoksa sadece merakla okuyan biri miydi? Görüşüp defterini alsa tüm bu soruları cevaplanırdı belki.

Derin bir nefes aldı ve pencereden dışarı baktı. Kalbindeki çarpıntı hâlâ dinmemişti. Ama şimdi bir karar vermesi gerekiyordu. Yazdıkları yok olup gidebilirdi, çünkü Güneş yine yeniden yazabilirdi.

1. Güneş, mesajı yanıtlayarak defterini geri istesin. Syf. 28'e git.
2. Güneş, mesajı yanıtsız bırakıp defteri geri almasın. Syf. 46'ya git.

Güneş Bir Blog Açsın

Güneş, sayfaları çevirdi. Yazdıkları... her biri bir sığınaktı onun için. Ama artık sığınmak değil, çıkmak istiyordu. Sadece içini dökmek değil, içini duyurmak. Belki bir yerlerde, aynı şeyleri hisseden biri daha vardı. Belki o da kendini yalnız sanıyordu.

İlk başta tereddüt etti. “*Kim neden okusun?*” diye düşündü. Ama sonra fark etti, okunsun diye değil, paylaşılsın diye yazacaktı. Bu, bir bağ kurma biçimiydi. Sessiz bir dost eli uzatmak gibi...

Blog açmak, başta ürktütücü geldi. Gerçek ismini kullanmadı. Profil resmi koymadı. Sade bir başlık seçti: “**Kelimeler Kadar Sessiz**” Ve ilk yazısını ekledi. Uzun bir yazı değildi. Birkaç paragraf... ama içten, açık ve savunmasızdı.

“Bazen kelimeleri sesli söyleyemem. Ama yazınca, içimden çıkıp nefes alıyorlar. Belki okuyan biri olur, belki olmaz. Ama ben buradayım. Görünmeden, ama gerçek.”

Yayınla butonuna bastığında kalbi deli gibi çarptı. Ekranda hiçbir şey olmadı. Ne alkış sesi, ne bildirim... ama Güneş’in içinde bir şey kıpırdadı. **Bir sınırı geçmişti.** Artık duvarların ardında değildi.

Günler ilerledikçe, yazılar çoğaldı. Küçük bir okuyucu kitlesi oluşmaya başladı. Birkaç anonim yorum gelmeye başladı. İyi yorumlar olduğu kadar kötü yorumlar da vardı. Ama Güneş kötü yorumları umursamıyordu tıpkı sahte arkadaşlarını umursamadığı gibi. İyi yorumlarsa genellikle şöyleydi:

“Ben de böyle hissediyorum.”

“Bu yazı bana iyi geldi.”

“Seni tanımıyorum ama teşekkür ederim.”

Güneş, ilk kez kelimelerinin başkasına değdiğini hissetti. Yalnız olmadığını. Paylaşmanın, kırılganlıkla beraber iyileştirici bir yönü de olduğunu.

Artık yazarken sadece kendini değil, başkalarını da duyuyordu. Birbirine görünmeden dokunan eller gibiydiler. Birbirlerinin hikâyelerinde yankılanıyorlardı.

Güneş, son yazısını yayınladıktan sonra pencerenin önüne geçti. Elinde sıcak çayı vardı. Dışarısoğuktu ama onun içi ilk kez uzun zamandır sıcaktı. İçinde artık eskisi gibi bir boşluk yoktu, yerini doluluk değil, **anlam** almıştı.

Blogundaki yazılar birikmişti. Başlarda kırılğan, ürkek kelimelerle başlayan metinler zamanla güçlenmişti. Şimdi kendisi bile dönüp okuduğunda şaşırıyordu: “**Bunları ben mi yazdım?**”

Gelen yorumlardan bazıları kalbini delip geçmişti.

“Bugün ağladım. Yazını okuduktan sonra iyi ağladım. İçimdeki düğüm çözüldü.”
“Seni tanımıyorum ama yazdıkların sayesinde kendi iç sesimi duymaya başladım.”

Artık yalnız değildi.

Daha güzeli: artık **kendiyle yalnız kalabiliyordu.**

Bir gün annesi, mutfakta sessizce çay koyarken sormuştu:

- Güneş, artık daha... rahatsın gibi.

Güneş gülümsemişti.

- Belki de artık kendime daha çok benziyorumdur.

Defter hâlâ duruyordu kitaplığının üst rafında. Tozlanmamıştı. Ama Güneş, artık yazdıklarını sadece oraya değil, **hayatına da** işlemeye başlamıştı.

İlk başladığında bu bir kaçıştı. Şimdi ise bir dönüş... Kendine.

Blog sayfasının en üstüne küçük bir cümle ekledi bir gün, kimse fark etmedi belki ama onun için büyük bir şeydi:

“Kelimelerimi artık sadece kendim için yazmıyorum. Ama en çok da kendimden öğreniyorum.”

Sonra pencereyi araladı. Soğuk hava içeri süzüldü ama onu üşütmedi. Gülümsedi.

Güneş artık doğduğu yeri hatırlıyordu.

Ve oraya dönmekten korkmuyordu.

Tüm bu yazılar artık onun sesiydi.

Ve bu ses, sessizlikten doğmuştu.

Güneş, kendisiyle gurur duyuyordu.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Güneş Defteri Geri İstesin

Güneş, kararsız kalsa da tabi ki defteri geri alacaktı. Ama kimdi bu mesaj atan? Mesajı tekrar tekrar okudu. Mesaja bir karşılık vermesi gerekiyordu. Açıkça kim olduğunu sorması en doğrusu olacaktı. “Kimsin ve defterimi ve beni nerede buldun?” diyerek mesajı yanıtladı. Hemen yanıt geldi. Mesajda “Kim olduğumu öğrenmek ve defterini geri almak istiyorsan attığım konumda seni bekliyor olacağım.” Yazıyordu. Konum göndermişti karşı taraf ve buluşalım diyordu resmen. Birkaç saniye bakakaldı. Bu ciddi miydi? Hemen konuma baktı önce. Gönderilen konum evlerinin yakınındaki parktı. Bu kadar da olamazdı artık evini de mi biliyordu bu kişi? Anında kalbi hızlandı. Ayakkabılarını giydi, montunu aldı ve hızla aşağı indi. Koşar adımlarla parka doğru yöneldi. Defter elinde tanıdık birisi duruyordu. Yaklaştıkça iyice gördü ki bu **Karan’dı**.

Güneş’in gözleri kısıldı.

Üst kat komşuları.. Sürekli yüksek sesle müzik dinleyen, arada sırada apartman boşluğunda şarkı söyleyen, fazlasıyla şımarıkça davranan bir çocuktü. Karşılaştıkları zamanlarda Karan Güneş’e illaki bir laf atardı. Güneş de ona hep biraz sinir olurdu. Ama bu yaptığı çok fazlaydı.

- Sen misin?! Sen mi aldın defterimi?! Dedi öfkeyle.

Karan umarsızca ayağa kalktı. Defteri uzatmadan önce kocaman sıırttı. Güneş öfkelenirse de defterini görünce rahatlamıştı. İçini döktüğü kendi hazinesine ulaşmıştı.

- Buldum, evet. Evden çıkarken gördüm seni ben de sokaktaydım, hatta sana sataşacaktım yine de çantan açık kalmış herhalde o sırada defterin düşüverdi. Ben de aldım. Sonra da böyle bir oyunun eğlenceli olabileceğini düşünerek sana mesaj attım.
- Haddini aştın ama Karan. Bir kere bu hiç eğlenceli bir oyun değil. Sen defterimi okudun mu onu söyle! diyerek çıkıştı.

Karan ciddileşti, sesi alçaldı:

- Dışarıdan bakınca çok umarsız görünebilirim ama o kadar da değil. Ben saygısız biri değilim Güneş, defterin ilk sayfasında ‘Bana Özel’ yazıyordu. Ama tabii bu ‘Bana Özel’ yazısını görene kadar bir iki sayfa okumuş olabilirim. Ve gerçekten çok etkilendim mesajımda söylediklerim doğrudu yani. Ben de bazen böyleyim. Dışarıdan eğlenceli, serseri falan... ama aslında çoğu zaman sadece duyulmak, görölmek istiyorum. Sen de öyle güzel yazmışsın ki bunları kendimi çok yakın hissettim.

Güneş'in öfkesi bir anlık duraksadı. Güneş içinin yavaşça yumuşadığını hissetti. Bir yanıla hâlâ kızgındı ama diğer yanıla... bu karşılaşmanın samimiyetini inkâr edemiyordu.

- Sence şimdi ben gerçek seni gördüm mü? Diye sordu Karan, kafasını yana eğerek.
- Biraz, dedi Güneş, gülümsedi.
- Ama daha görmem gereken çok şey var galiba.

Karan defteri göstererek:

- Eğer istersen, birlikte yeni sayfalar da ekleyebiliriz. Hani... sadece yazmak değil, yaşamak da olur belki.

Güneş defterine sıkıca sarıldı. Karan'ın gözlerinin içine baktı. Ve sonra gülümsedi. Gerçekten. İçten.

- Tamam, dedi. Bir şans verebilirim. Ama yavaş. Defterin kenarına not düşer gibi.

Karan başını salladı.

- Sayfa sayfa, satır satır. Söz.

İkisi birlikte parktan apartmana doğru yürüyüş yoluna geçtiler. Bu bir hikâyenin sonu gibi değildi. Daha çok başka bir hikâyeye açılan ilk cümleydi. Ve Güneş, o cümlede kendini iyi hissediyordu.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Kendi Başına Çözmeye Çalışsın

Güneş, ne yapacağını bilmez bir halde odasında düşünüyordu. Gerçekten korkmuştu. Kendisini suçlu hissediyordu. Keşke arkadaşlık isteğini kabul edip hiç konuşmasaydım diye düşündü. Ama artık çok geçti, olan olmuştu. Bu konuyu kimseye söylemezdi. Hele ailesine, annesine asla açamazdı bu konuyu, annesi çok kızardı. Güneş çaresizliğin kollarında soğuk soğuk terliyordu. Başına ilk defa böyle bir olay geliyordu. Alenen tehdite uğruyordu. Arkadaşlık konusunda yüzü hiç mi gülmeyecekti? Kimseye güvenemeyecek miydi? Ne yapıp edip bu işi çözmesi gerekiyordu. Kendisini istemediği bir şey yüzünden böyle tehdit eden birisi buluşunca ya da arkadaşlığı ilerlese neler yapmazdı ki.

Tüm bu düşüncelerden kendini sıyrarak derin bir nefes aldı. Düşündü, korkacak bir şeyi yoktu ki aslında. Birbirini tanımaya çalışan normal iki arkadaşın konuşmaları, günlük fotoğraflar.. Bir şey olmazdı ki. Bununla başa çıkabilirdi. Telefonuna tekrar baktı. O uğursuz mesaj hâlâ oradaydı. Parmakları titreyerek cevap yazdı: *“Bunu yapmaya hakkın yok. Ve senden korkmuyorum.”* Mesajı gönderdi. Elleri soğuktu ama zihni daha netti. Bu tehdidin altında ezilmeyecekti. Cevap hızlı bir şekilde gelmişti: *“Bekle ve gör o zaman.”* Güneş, yine soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Bu ne soğukkanlılıktı böyle.. Geri adım atmayacaktı. *“Senin de bende konuşmaların ve fotoğrafların var. Ben de onları yayarım o zaman!”* diye mesajı cevapladı Güneş. Karşı taraftan bir yanıt gelmedi. Güneş bu sorunu çözmüş olmanın rahatlığıyla o gece nefis bir uyku çekti.

Sabah kalktığında kendisini hafiflemiş hissediyordu. Harika bir şekilde sorunu çözmüştü. İşte boyun eğmemek, ses çıkarmak gerekiyordu. Keyifle servise bindi, okula gitti. O sözde arkadaşlarını görünce bile eskisi kadar umursamadı. Bugün kendisini çok güçlü hissediyordu. Aslında o blöf yapmıştı. Tabiki başkasıyla olan konuşmalarını paylaşmayacaktı. Ama bu olaydan çok önemli bir ders çıkartmıştı. Tanımadığı kişilerle sosyal platformlardan bir daha iletişime geçmeyecekti. Olayı böyle atlattığı için şanslıydı.

Okul normal seyrindeyken öğle arası zilin çalmasıyla birlikte okul grubuna bir video atıldı. Güneş de videoyu açmak için tıkladı ve o an dondu. Ekranda o vardı. Ama... bir gariplik vardı. Konuşmalar sesli şekilde okunuyor, bir yandan fotoğrafları, ama değişmiş hâllerıyla, ekranda dönüyordu. Güneş gülümsüyor gibiydi ama yüz ifadesi değiştirilmişti. Cümleler arka arkaya eklenmiş, anlamı saptırılmıştı. Yapay zekâyla oynanmış o sıradan görüntüler bambaşka bir hale gelmişti. Sınıftan biri sesli güldü, biri göz devirdi, bazıları sessizce izledi. Ama hepsi gördü. O an Güneş’in midesine bir yumruk gibi oturdu. Kalabalık arasında yavaşça ayağa kalktı. Sanki herkes bir anda yabancı olmuştu. Bacakları titriyordu. Yer yarılrsa da içine girse... ama girmiyordu. Güneş hâlâ oradaydı. **Ortasında.** Utanç, öfke ve hayal kırıklığı, aynı anda kabardı içinde. Sınıfın kapısını itti, koşarak koridora çıktı. Hemen boş bir sınıfa sığındı. Nefes almaya çalıştı. O video... her saniyesi... iftira değilse neydi? Ama daha da kötüsü, bunu kim yapmıştı? Telefonuna gelen bir bildirimi fark etti. *“Biraz eğlenice iyidir ;)”*

yazıyordu. Güneş bi an durdu. Yapboz parçaları gibi her şey bir anda yerli yerine oturmaya başlıyordu. Bu internet arkadaşı tabiki de Gamze'ydi. Hatta Gamze ve diğerleri. Hani şu kütüphanedeyiz diyip başka yerden çıkanlar.. Onlara sınır koyunca kızlar durmak bilmemiş bir de sosyal medyadan rahatsız edip eğlenmişlerdi onunla. Günlerdir kendisiyle eğleniyor, kendisini aldatıyorlar demek.. Gözleri parladı. İçindeki öfke yerini kararlılığa bıraktı.

Güneş hızla okulun bahçesine indi. Orada, bankta oturan Gamze ve yanında Ayşen, Duru... Gülüşüyorlardı. Hatta hâlâ videoyu izliyorlardı. Güneş yaklaştı. Kalabalığın içinde öfkeyle haykırmak istemiyordu. Ama kendini de susturmayacaktı.

- Bu kadar nefret neden? Dedi. Sesi güçlüydü. Kızlar başlarını çevirdi. Duru ilk sözü alan oldu.
- Ne diyorsun ya? Biz ne yaptık ki?
- Bilmiyor musun? Beni internette tehdit eden, konuşmaları kesip biçen, fotoğrafları yapay zekada oynayıp video yapıp yayan sizsiniz.
- Delirdin galiba? Dedi Ayşen.
- Cidden hastasın Güneş, diye ekledi Duru.

Ama Güneş'in gözleri sadece Gamze'ye kilitlenmişti.

- Sen, o sahte hesabın arkasında sen varsın. Mesajlardaki yazım tarzı... Gönderdiğin o emoji... her zamanki gibi. Şimdi her şey yerine oturdu.

Gamze'nin gözleri bir anlığına büyüdü. Yüzünde belirsiz bir ifade belirdi. Bir saniyelik şaşkınlık... sonra küçümseyici bir gülüş.

- Ne olmuş yani? Abartma. Sadece biraz eğlenmek istedik.

Güneş'in gözleri doldu, bu cümleyi daha öncede duymuştu ama düşmedi.

- Senin eğlencen, sizin eğlenmeniz benim utancım oldu!

Bu sözler havayı keskinleştirdi. Çevredeki bu sözlü kavgayı izleyen öğrenciler de yavaş yavaş sessizleşti. Ama birileri yine telefonunun kamerasını açıp bu tartışmayı çekmeye başlamıştı ama Güneş görmedi bile o sırada adımlarını Gamze'ye doğru attı.

- Yapamazsınız sanmıştım. O kadar da değil demiştim. Ama siz, insanı en zayıf yerinden vurmayı eğlence sanıyorsunuz.

Gamze yerinden kalktı.

- Kes artık. Drama yapmayı bırak.
- Hayır, dedi Güneş. “Bu kez ben susturmayacağım kendimi. İstersen herkese anlatayım neler yazdığımı. Bütün sahte mesajları, emojileri, zamanlamaları. Bir de sen utan bakalım.

Gamze’nin yüzünde artık tedirginlik hakimdi. Güneş devam etti.

- Sizi kimse bulamaz sanmıştınız. Ama artık korkmuyorum. Eğer bir video daha yayınlanırsa, okul yönetimine giderim. Gerekirse emniyete. Anladınız mı? Benden korkmuyordunuz ya... şimdi ben sizden korkmuyorum!

Güneş arkasını döndü. Kalabalığın içinden yürüyerek uzaklaştı. Sırtı dikti. Bu savaşın sonu değildi belki ama bir eşikti. Artık sesini bastırmıyordu. Ve belki ilk defa... içindeki adalet duygusu, korkusundan daha yüksekti.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Öfkesine Kapılsın

Artık yeter !

Güneş defteri fırlattı, kalemi savurdu. Yazdığı kelimeler kâğıda sığmıyordu artık. Bu his, boğazında yumru, gözlerinde yanma, karnında düğüm, bir şarkı sözüne, bir dizeye dönüşecek gibi değildi. Bu, ancak bağıarak çıkardı. Ve o bağırmayı bilmiyordu. Kimseye yükselmemişti. Belki de ilk defa içinden gelen sesi gerçekten duymaya başlamıştı: **Yeter!**

Odanın içinde tek başına otururken, tüm bedenini saran bir öfke dalgası vardı. Bacakları titriyordu, dişlerini sıktığını fark etti. Yumruk yaptığı ellerini bıraktı. Derin bir nefes almak istiyordu ama nefes bile almaya hakkı yokmuş gibi hissediyordu. **“Neden hep ben?!”** diye soruyordu kendi kendine.

Sanki sürekli aynı döngünün içinde debelenip duruyordu. Önce tanış, zamanla arkadaşlık kur, güven ve sonra bir şeyler olsun, yalnız kal. Şimdi de aynı. Sadece büyüdükçe insanların oyunları daha sessiz, ama daha acımasız olmuştu. Arkadaşım dediği insanların bugün yaptığı bir unutkanlık değildi. Bu bir hata değildi. Bu bir seçimdi. Onu dışarda bırakmayı seçmişlerdi. Okulda da fark ediyordu zaten, hep önce birlikte bir şeyler planlanır Güneş hep uymak zorunda kalır. Eğer hayır derse ya da farklı bir şey söylerse umarsızca sanki hiçbir şey dememiş gibi davranırlardı. Ya da bir gün sıcak davranıp paylaşımında bulunuyorlarsa ertesi gün Güneş’i pek takmaz öylece üstten üstten birkaç laf ederlerdi.

Karanlığa baktı. Yalnızlığa baktı. Kendine baktı.

Gözyaşı akmadı. Çünkü bu ağlama anı değil, donma anıydı. Soğuk bir karar anı. Kendini sevdirmeye çalışmaktan yorulmuştu. Onlara ayak uydurmaya, onların yediğini yemeye, onların güldüğü şeye gülmeye çalışmaktan... **“Ben kimdim peki bu arada?”** diye düşündü. İnsanlardan uzaklaştıkça kendine daha yakın hissetti. İçinde net bir cümle yankılandı: **“Artık değişmeyeceğim. Kendim gibi olacağım!”** Belki bu karar acıydı. Ama acı, en azından gerçektir.

Güneş’in gözleri duvarda bir noktaya sabitlenmişti. Bir şarkı sözü gibi değildi bu son. Bir yalnızlık cümlesi de değil. Bu sadece, artık susmayan bir iç sesin yankısıydı. **Yeter!**

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsiniz.

Müzik ile Gelişsin

Güneş, bu hızlı düşüncelerin içerinden dinlediği şarkının tok bas sesiyle sıyrıldı. Bu sıyrılma ona çok iyi gelmişti. Kendisine geldiğinde yazdığı sözlere bakıp gülümsedi. Belki de bu bir işaretti. Otobüste evlerinin duraklarına gelmişti. Otobüsten inip eve doğru yürümeye başladı Güneş. Yürürken ona kafasının içindeki müzik ve bugün yaşananlar, kütüphane kandırmacası, içten içe hissettiği dışlanmışlık eşlik etti. Cebinden çıkarttığı anahtarıyla evlerinin kapısını açıp içeri girdi. Annesi evdeydi, telefonla konuşuyordu. Başıyla annesini selamlayıp odasına geçip masasına oturdu ve sadece durdu. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Sadece kalbiyle baş başaydı şimdi.

Kafasındaki karmaşaya eşlik eden ritimler gibiydi kelimeler. Ne düşündüğünü tam anlamıyordu ama ne hissettiğini biliyordu. Ona yapılanları, içinde biriken öfkeyi, kırılmayı... ama en çok da artık kendini olduğu gibi bırakma isteğini. Yazdı. **Sadece kendisi için.** Gece boyunca yazdı. Bir ara başını kaldırdı, yazdıklarına baktı. Sayfalar arasında bir iz bıraktığını fark etti. Kendisine ait bir iz. Ertesi sabah, bu hisle uyandı. Dışarıda hava pusluydu ama içinde bir açıklık vardı. Bu kez sıradan bir gün başlamıyordu.

Çantasında defteriyle okula gitti. Sınıfta birkaç kişi göz göze gelince yine o tanıdık sıkışma geldi kalbine. Ama bu kez derinleşmeden geçti. Defter ona bir yer açmıştı kendi içinde. Tenefüs arası koridorda yürürken birden müzik odasının kapısı takıldı gözüne. İçeriden piyano sesi geliyordu. Durdu. Bir an tereddüt etti. Sonra kapıyı tıklattı. Müzik öğretmeni başını kaldırdı, ona gülümsedi.

- Güneş, gir içeri.
- Hocam... size bir şey göstermek istiyorum. Diyerek defteri uzattı.

Öğretmen sayfaları çevirdi, birkaç satırı sesli okudu. Sonra yüzünü ona döndü. Gözlerinde şaşkınlıkla karışık hayranlık vardı.

- Bunları sen mi yazdın Güneş?
- Evet... sadece denemeler aslında.
- Güneş, bunlar çok güçlü satırlar. Ve çok dürüst. Müziğe dökülmeye hazır cümleler.

O an bir şey oldu Güneş'in içinde. Bir kapı açıldı sanki. Öğretmenin gözlerindeki samimiyet, Güneş'in uzun zamandır ihtiyaç duyduğu türdendi: Onu küçültmeyen, düzeltmeye çalışmayan, sadece gören bir bakış. Müzik öğretmeni okulun müzik grubundan bahsetmeye başladı ve Güneş'e eğer isterse grubun çalışmalarına katılabileceğini söyledi. Güneş, o an evet demedi. Ama akşam olduğunda, penceresinin önünde otururken kalbindeki o tok sesi yeniden duydu. Sözleri vardı. Söyleyecek çok sözü vardı aslında. Ve onları duyurabilirdi. Güneş kesin kararını vermişti. Gruba dahil olacaktı. Haftalar ilerledikçe grup çalışmaları başladı. İlk başta köşede durdu, dinledi. Zamanla daha çok konuştu.

Küçük adımlarla ilerliyordu. Bu süreçte üretime devam ediyor, birçok yeni bilgi öğreniyor ve inanılmaz eğleniyordu. Sanki ait olduğu yeri bulmuş gibiydi. İnsan gerçekten ait olduğu yeri bulunca çiçek açıyordu. Müzik grubunda birlikte paylaşımlarda bulunduğu, birlikte güldüğü, birlikte hüzünlendiği arkadaşlıklar kurmaya başlıyordu. Her prova, her notada biraz daha açıldı Güneş.

Güneş fark etti:

Parlıyordu !

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Annesine Her Şeyi Anlatıp Yardım İstesin

Güneş, sessizliğini bozduğunda kelimeler önce çatallandı. Korkusu, utancı, bir çocuğun annesine “yardım et” diyebilme cesaretine karışmıştı. Gözlerinin içi dolmuştu ama ağlamıyordu. Bu, öfkeyle karışık bir sığınmaydı. Bir savunma değil, teslimiyet de değil... sadece artık tek başına taşıyamayacağını kabul edmişti. Annesi bir süre hiçbir şey söylemedi. Gözleri kızının yüzüne odaklanmıştı ama başka bir yere de bakıyordu sanki; içeriye, derine, geçmişe... Kızgın görünmüyordu ama içi sessizce yanıyordu. Güneş’in tehdit edildiğini duymak, bir annenin dünyasını ters yüz eden cümlelerden biriydi. Ama onu asıl yakan şey, bir yabancıнын birkaç mesajla kurduğu sahte güvenin, onun yıllardır kurmaya çalıştığı o sağlam köprüden daha güçlü çıkmasıydı. Sitemini içinde tuttu. Çünkü Güneş’in şu an bir desteğe ihtiyacı vardı. Bir cezaya değil, bir “neden böyle yaptın?”a değil... Sadece yanında durulmasına.

- Sana inanıyorum, dedi yavaşça. Bu senin suçun değil. Ama bundan sonra birlikte ne yapacağımıza karar vermeliyiz.

Sonra bir süre Güneş’e bakmadan konuştu. Kırılğan ama kararlıydı sesi.

- Bilmeni isterim... ihanet dediğin şey, çoğu zaman dışarıdan gelmez. Yakındır. Sessizdir. Beklemediğin yerden sızar. Sana olan inancımda bir eksilme yok ama insanlara olan inancını nasıl yıktıklarını görmek... acı veriyor.

Dünyanın her zaman güvenli bir yer olmadığını ama bunun, Güneş’in suçlu olduğu anlamına gelmediğini anlatmak istiyordu. Sonra, bir karar aldı. Kızına bir hayat dersi vermekten çok, onun yolculuğuna bir yön çizmek istiyordu. Cezayla değil, yönle. Bastırmayla değil, büyütmeyle.

Annesi, Güneş’in gözlerindeki çaresizliği okur okumaz bir an bile tereddüt etmeden telefona uzandı.

- Önce bunu birlikte çözeceğiz, dedi. Bu konu sadece duygusal bir yara değil. Bu, yasal bir mesele. Ve biz de bunu yasal yoldan çözeceğiz.

Güneş’in gözleri büyüdü.

- Yani... polise mi gideceğiz? Annesi başını eğdi, göz teması kurarak konuştu.
- Evet. Siber suç birimi var. Bu tarz tehditler artık çok yaygın. Senin yaşadığın şey hafife alınamaz. Bu kişi yalnızca seni değil, başkalarını da incitebilir. Biz bunu durdurmazsak, başkaları da aynı şeyleri yaşar.

Güneş, başta korktu. İsmi bir yere geçmesini istemedi, insanların öğrenmesinden çekindi. Ama annesinin sesi sakindi. Yargılamıyordu. Korkutmuyordu. Sadece güven veriyordu.

- İsmi gizli kalabilir. Biz sadece yaşadıklarını anlatacağız. Yazışmaları göstereceğiz. Onlar gerekeni yapar. Ve unutma, sen yanlış bir şey yapmadın. Bu durumda korkmaması gereken tek kişi sensin çünkü sen yanlış bir şey yapmadın.

O akşam, annesiyle birlikte karakola gittiler. Emniyetin siber suçlar birimindeki bir kadın polis memuru dikkatle dinledi. Güneş konuşurken sesi titredi ama sustuğunda kadın ona dönüp gülümsedi.

- Çok cesurca bir şey yaptın, dedi. Birçok genç bunu yapmaya korkar. Ama sen susmadın ve çok büyük bir adım attın.

O an, Güneş'in içinde bir yer hafifledi. Belki olay hemen çözülemeyecekti, belki uğradığı ihanetin izleri silinmeyecekti ama artık bu yük sadece onun sırtında değildi.

Emniyetten çıkan anne kız yürümeye başladı. Yürürken annesi Güneş'e:

- Seninle gurur duyuyorum, kızım. Doğru olanı yaptık hiç merak etme. Ama beni asıl endişelendiren şey, tüm bu olanlar değil... senin içine kapanman. Herkesi susturman, herkesi hayatından silmen. Bir tehlikeye maruz kaldın ama bu seni değiştirmemeli.

Güneş başını eğdi. Annesi haklıydı. Olanlar onu incitmişti. Ama bu yaraları kendi içinde büyüttükçe, bütün bir dünyaya mesafe koymaya başlamıştı. Mesaj atmayan bir arkadaş bile artık bir tehdit gibi geliyordu.

Annesi, kolunu uzattı. Kızını durdurup yanına çekerek:

- Gel buraya, dedi. Seni bu kadar içinden yakalayan şeyin ne olduğunu biliyorum. O sana kendini görülmüş hissettirdi. Ama sen zaten görünüyorsun. Bunu fark etmen gerek. Ve bunun için... kendi sesini duyman gerek. O sözler var ya... hani yazdığın o içten satırlar defterine... Onlar sadece kelime değil. Onlar senin aynan.

Bir an duraksadı, sonra gülümsedi:

- Belki de artık zamanı geldi. Belki o sözleri bir melodide buluşturmanın vakti geldi. İçinde ne birikmişse, biriktikçe taşıyamazsın. Ama müzik... müzik taşır.

Güneş şaşkınlıkla baktı annesine.

- Yani... müzikle mi?
- Evet, dedi annesi. Söylediklerin bu kadar derinse, belki artık duyulması gerekiyor.

Güneş ilk defa o gün, bir öneriyi reddetmek yerine düşünmeyi seçti. Korkusu geçmemiştir, ama bir adım atmamak daha fazla can yakıyordu artık.

Ve o an farketti: Annesi, ona sadece korunaklı bir ev değil, kendine ait bir yön sunmuştu. Yavaş, kırılgan ama gerçek bir başlangıçtı bu.

Yaralanmıştı evet. Ama artık yalnızca yaralı değildi. Aynı zamanda yön bulan, sözü olan biriydi.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Güneş İçeri Girsin

Güneş, tüm cesaretini toplayıp ve derin bir nefes alıp içeri girdi. Pastanenin içi sıcacıktı. Vanilya kokusu ve hafif çalan müzik ona bir anda huzurla karışık bir tedirginlik verdi. Pastane tezgahı arkasında tatlı tatlı gülümseyen kıza yaklaşıp:

- Merhaba, nasılsın? Konuştuğumuz gibi geldim işte, diyerek gülümsedi.

Kız kaşlarını kaldırdı, sonra gülümsedi.

- Pardon? Şey, sen... sen değil misin?

Kız şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak:

- Tanıştırmıyız? diye sordu.

Güneş'in boğazı kurudu. Affedersin, yanlışlık oldu sanırım...Kız kibarca gülümsedi ama sesi uzaklaştı. Güneş arkasını dönüp hemen telefonunu çıkardı. Elleri biraz titriyordu. **"Ben geldim. Neredesin? Bekliyorum."** Mesajı gönderdi. Bekledi. On saniye. Otuz. Bir dakika. Sonra cevap geldi. Kısacık, tok ve acımasız bir cümle:

"Şaka şaka, sen de gerçekten gittin mi?" Birkaç saniye hiçbir şey anlamadı. Yüzü boşluğa döndü. Mesajı tekrar okudu. **"Senin gibi saf birinin inanacağını biliyordum."** Yeni bir mesaj daha geldi. **"Bunu Duru'ya da gösterdim. Çok güldük."**

Güneş'in içi çekildi. Sanki iç organları yavaşça yer değiştirdi. Bir tuğla gibi oturdu içine. O sandığı sıcaklık, pastane, vanilya kokusu, umut bir anda buz kesti. Dışarı çıktı. Soğuk hava yüzüne çarptı ama içi daha soğuktu. Yürüdü. Düşünmeden. Bir şey hissetmeden. Ama birkaç adım sonra durdu. Kızgın mıydı? Evet. Kırgın mıydı? Çok. Ama en çok neydi biliyor musun? **Kendine şaşırmıştı.** Nasıl bu kadar kolay güvenebilmişti? Nasıl birkaç satırla, birkaç "seni anlıyorum" cümlesiyle, bir yabancıya kalbini açabilmişti? Sonra başını kaldırdı. Gökyüzü griydi ama ağır değildi. Derin bir nefes aldı. Ve o an düşündü: **"Bu benim hatam değil. Bu, davranışlar onların seçimi. Ama bundan sonrası benim elimde."** Yavaşça yürümeye devam etti. Bir daha kimseye güvenmeyeceğine dair değil...**Güvenin kolay kurulamayacağına, ama tamamen de kaybedilmemesi gerektiğine** dair bir karar aldı. Çünkü o gün öğrendi ki, insanlar sahte maskelerle yaklaşabilir. Ama bir gün, biri... gerçek sesini duyar. Ve o güne kadar, kendi sesini bulmak Güneş'in sorumluluğuydu.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Güneş Doğum Gününe Gitsin

Güneş, doğum gününe gitti. İçeri girdiğinde onu mütevazı süslemeler, arka fonda çalan sevdiği müzikler, herkesin doğal davranabildiği o ferah hava karşıladı. Kalabalık ama karmaşık değildi. Güneş hiç yabancılik çekmedi.

Bulut'un yakın arkadaşları da onun gibi sıcak ve dengeliydi. Kimse onu yadırgamadı, garip bakmadı, soru yağmuruna tutmadı. Güneş o kalabalığın içinde kendisini hiç yalnız hissetmedi. Kutlama ilerledikçe, kahkahalar arasında göz göze gelişler çoğaldı. O tanıdık gülümsemeler, bir iki saniye fazladan süren bakışlar... **“Geldiğini gördüm ve buna sevindim”** diyen bir bakışlar.

İşte o anda, Güneş'in içi hafifledi. Ayaklarının altındaki yer, bu defa kaçmak için değil, kalmak için var gibiydi. Geçen iki haftayı düşündü birden. Ne kadar yavaş, ne kadar dikkatli geçmişti o zaman. İlk gün, birlikte yapılan bir proje çalışması. Sonraki gün, kantinde aynı masaya oturmaları. Ve sonra her şey, su gibi sessizce akmaya başlamıştı. Bulut, sürekli bir şey sormuyordu. Güneş'i sıkıp yormuyordu. Sadece vardı. Ve bu, Güneş için yeterliydi. Bulut'un ona yaklaştığı her an, Güneş kendi sınırlarını biraz daha farkettiler. Bu, korkmadan kurduğu bir bağdı. Ne göz göze gelmek ağırdı, ne susmak ayıptı. Sadece birbirlerini oldukları gibi taşıyorlardı. Güneş birinin yanında hareketlerine dikkat kesilmeden, kendini sıkmadan var olabiliyordu.

- Geldiğine sevindim, dedi Bulut. Biraz korkmuştum gelmeyeceksin diye.

Güneş gülümsedi.

- Gelip gelmemeyi çok düşündüm aslında. Ama sonra düşündüm, eğer gelmezsem, bir şey eksik kalacak, içim rahat etmeyecekti.

Bulut tatlı bir bakış atarak,

- O zaman iyi ki geldin. Çünkü gerçekten eksik hissedirdim, dedi.

Kutlama ilerledikçe Güneş biraz daha açıldı. Bulut'un arkadaş çevresi de onun gibi dingindi. Ne öne atılanlar vardı, ne de kendini ispat etmeye çalışanlar. Kimse Güneş'e “Nerelisin?”, “Niye bu kadar sessizsin?” diye sormadı. O, sadece oradaydı. Ve bu defa varlığı sorgulanmıyordu.

Gece ilerleyip kalabalık azaldığında, Bulut onu küçük arka balkona çağırdı. Yukarıdayıldızlar, aşağıda şehrin soluk ışıkları... Bir sessizlik çöktü üzerlerine ama bu sessizlik, rahatsız edici değildi. Hatta belki de konuşmaktan daha çok şey söylüyordu.

- Sana bir şey söylemek istiyorum ama...Zorunda değilim biliyorum. Ama susmak da içimden gelmiyor, dedi Bulut.

Güneş sessiz kaldı. Bu defa sustuğu için suçlu hissetmedi. Sadece dinledi. Bulut devam etti:

- Seninle geçirdiğim zamanlarda kendimi başka biri gibi hissetmedim. Ne rol yapmaya çalıştım, ne daha fazlası gibi davrandım. Hep kendim gibiydim. Ve galiba ben... sadece arkadaş olmak istemiyorum artık.

Güneş önce gözlerini kaçırdı. Bu cümle bir anda gelmemiştir. İçinde kıpırdayan bir şey, çoktan hazırda aslında. Ama Güneş, bu güzelliğin bozulmasından biraz endişe ediyordu.

- Bende aynı şeyi hissediyorum, dedi. Ama biraz da endişeliyim. Bu keyifle geçen zamanları kaybetmek istemiyorum, dedi.

Bulut başını salladı.

- Seni anlıyorum ama en güzel şeyler yavaş büyür. Biz de birlikte büyür, her anımızı keyifle yaşamaya çalışırız, dedi.

Sonra sustular. Ama bu, bir sonun değil, bir başlangıcın sessizliği idi.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Güneş Yalnız Kalmayı Seçsin

Güneş ne yapacağını bilmiyordu. Çünkü her şey üst üste gelmişti ve kimse onu anlamıyordu. Güneş'i anlayan sadece Tarçın'dı. Ama Güneş'e bu yetmiyordu. O da biraz anlaşılacak, değer görmek, mutlu olmak istiyordu. Annesine o kadar sinirliydi ki, hem defterini izinsiz okumuş, hem babasıyla paylaşmıştı. Şimdi tüm gözler Güneş'in üzerindeydi. Ama Güneş ne konuşmak ne de kendisini anlatmak istiyordu. Kendisini yorgun ve boşlukta hissediyordu. Paylaşamadığı her şey içinde birikmiş, fazlasıyla dolmuştu. Geceler boyu aşırı düşünmekten uyuyamıyordu. Gözlerinin altı çökmeye başlamıştı uykusuzluktan. Güneş hep kendisine "Acaba bende mi bir sorun var?" diye sorup duruyordu.

Güneş ne zaman bir şey hissetse, içindeki sesi susturmak için susmayı seçmişti. Kelimeler boğazında düğümleniyor, yutkunurken içinden bir şeyler eksiliyordu sanki. Söylese kimse anlamayacaktı. Zaten anlamalarını istemiyordu artık. Anlaşılmamakla geçen onca zamandan sonra, beklentisizlik bir kaçış olmuştu.

Yalnız kalmayı seçtiği her an, bir tuğla daha örmüştü etrafına. Şimdi artık içinden çıkılmaz bir duvarın içindeydi. Sessizlik çoktandır huzur değil, bir ağırlıktı. Tarçın bazen yanına gelip başını bacaklarına koyduğunda, Güneş'in gözleri yaşarıyordu ama ağlayamıyordu. Gözyaşları bile içine dönmeyi öğrenmişti.

Oda karanlıktı. Perdeleri açmak istemiyordu. Gün ışığı içeri sızdıkça, gerçekler de yüzünü gösteriyordu çünkü. Aynadaki yansıması tanıdık değildi artık. Omuzları düşük, bakışları boş, dudakları kıpırtısızdı. Zihninde yankılanan tek cümle şuydu: "Ben kimim ve neden böyleyim?"

Artık arkadaşlarının sesi daha uzaktan geliyordu. Okula gittiğinde bir gölge gibi dolaşüyor, yokmuş gibi davranmak istiyordu. Annesiyle göz göze gelmemeye çalışıyor, babasının varlığını bile duymak istemiyordu. Defteri de artık bir sırdaş değildi onun için, çünkü en mahrem cümleleri çoktan ifşa edilmişti. Önemli olan her şey parçalanmıştı.

Kendi içine döndükçe, içindeki boşluk büyüdü. Önce anlam kayboldu, sonra renkler. Her şey grileşti. Artık sabahları uyanmak istemiyordu. Hayatın devam ediyor olması ona yabancı geliyordu. Sanki herkes bir oyunda rolünü oynarken, o sahnenin dışında unutulmuş bir karakterdi.

Zaman geçtikçe yalnızlık bir seçim olmaktan çıkıp, bir mahkûmiyet haline geldi. İç sesleri çoğaldı ama hiçbirini iyi konuşmuyordu onunla. Ne yaparsa yapsın yeterli olamayacağına inanmıştı. Ve bir sabah, Tarçın pencere önünde otururken Güneş hâlâ uyanmamıştı. Belki de o sabah uyanmak istememişti. Belki rüyalarında hâlâ anlaşılmaya çalışıyor, ama kimsenin duyamadığı bir dille konuşuyordu.

Ama uyandığında bu suskunluğunun aslında büyük bir çığlık olduğunu fark etti. Ama kimse duymuyordu. Ya da duymak istemiyordu. Artık kelimelerin değil, sessizliğin içinde boğuluyordu. Kendi içinden çıkamıyor, dışarıdan uzatılan hiçbir eli de kabul etmiyordu. Koca bir boşlukta, ne ileri gidebiliyor ne de geriye dönebiliyordu. Bir durakta unutulmuş gibiydi. “Biri beni alsın buradan,” demek istiyordu içten içe. Ama sesini çıkaramayacak kadar yorgundu. Belki de artık yardım istemeyi öğrenmesi gerekiyordu. Belki de yalnız olmak bir güç değil, bir çöküştü. Güneş bunun farkına vardığında artık çok geç mi olacaktı, bunu kimse bilmiyordu. Ama o an, odasındaki sessizliğin ortasında, içinden yalnızca tek bir kelime geçti: **“Yardım.”**

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Güneş İçeri Girmesin

Güneş kapıda bu düşüncelerle boğuşurken içeri girmeye cesaret edememişti. Birden, içini tam tanımlayamadığı bir huzursuzluk kapladı. Parmağı titreyerek mesajlaşma uygulamasını açtı. *“Ben gelemiyorum. Bu buluşma iyi bir fikir değildi. Öztür dilerim.”* Göndermesinin ardından, sohbeti kapattı ve engelledi. Bir daha geri dönüşü olmayacak şekilde.

Ertesi sabah, okul koridorunda alıştığı o kıkırdamaları duyduğunda önce kulaklarına inanamadı. O internet arkadaşıyla yazıştığı bazı kelimeler... tanıdıktı. Cümlelerin yapısı, gönderilen küçük şakalar... Her şey o “sözde arkadaş” grubunun dilini andırıyordu. Sonra biri öne atıldı, yüzünde ukala bir gülümsemeyle:

- Biz zaten dalga geçecektik, ama sen yememişsin. Düşündüğümüzden akıllıymışsın!

Sonra bir kahkaha koptu, birkaç omuz birbirine çarptı, geçip gittiler. Güneş donup kaldı. Kalbi, bu sefer yavaşladı. Buz gibi bir yavaşlıktı bu. Çünkü bir şey kırılmıştı. Bir umut, bir inanç... belki de “bir daha düzelmez” dediğı o güven duygusu.

O an Güneş, tüm bu olay akışını, yaşadıklarını fark etti. Yalnızlıktan kaçarken, sahte bir sıcaklığa koşmuştu. Ama bu defa, yanmamıştı. İçeri girmemeyi seçmişti. Belki bir sezgi, belki bir içgüdü... her neyse, ona kendisini koruma gücü vermişti. Ve bu fark ediş, küçük ama güçlü bir başlangıçtı. Kırık da olsa, bir yol vardı önünde artık. O yolda ne dostları vardı ne belli bir yönü... ama ilk defa kendisine biraz daha yaklaşmıştı. Belki de kendi yolculuğuna yeni başlıyordu.

Arkadaş edinme işini bir kenara bırakıp kendisine yönelmeye karar verdi. Derslerini önemseyip üniversite sınavı için tüm çabasıyla hazırlanmaya kendi kendine söz verdi. Kendi yolunu kendisi bulacaktı.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Doğum Gününe Gitmesin

Güneş, üzümlere ve içinde bir burukluk hissederek doğum gününe gelemeyeceğini söyledi. Bulut çok bozulmuştu ve birkaç kere nedenini sordu. Güneş hep kaçamak yanıtlar veriyordu. Bu iki hafta içerisinde aslında baya iyi anlaşmışlardı ve konuşacakları konular hiç bitmiyordu. Güneş, Bulut’a bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu. Bunu yine en iyi yaptığı şekilde yapacaktı, yazarak. Bulut’a bir mektup yazmaya karar verdiğinde bile içinde bir mutluluk hissetti Güneş. Ama.. Keşke o ‘ama’lar hiç olmasa. Bu yüzden tüm cesaretini toplayıp başladı mektubunu yazmaya.

Sevgili Bulut,

Bir süredir ilk defa senin yanıdayken kendimi rahat, keyifli, mutlu hatta sessizken bile anlaşılabilir hissediyorum. Bu gerçekten çok güzel. Sınıfta yan yana oturduğumuz ilk an, senin “Sorun değil mi?” demen, her fırsatta bana bir şeyler anlatman, bir şeyler sorman... içimde bir şeyleri kıpırdattı.

Ama sanırım ben hâlâ bir şeylerden korkuyorum. Güvenmekten mesela. Ya da bir şeyler güzel giderken “şimdi bozulur” diye düşünmekten. Bu his bazen öyle güçlü oluyor ki, elim kolum bağlanıyor. Sana “doğum gününe gelemem” derken, belki de aslında sadece doğum gününe değil, bir ihtimale de gitmemeyi seçiyorum.

Seninle ilgili değil bu, daha çok benimle ilgili. İçimdeki o yorgun ve kırılğan bir halde olan yanımla. Yani kısaca... Bazen biri iyi davrandığında, nedenini sorguluyorum. Biri gülümsediğinde, ne zaman değişir diye tetikte bekliyorum. Bunları sana yüklemek istemem. Ama bil istedim.

Belki başka bir zaman...

Belki başka bir yer...

Belki başka bir cesaretle...

Sevgiler,

Güneş

Mektubu katladı. Zarfı yoktu. Gerçek duygularını Bulut’a ilk kez, korkmadan, saklamadan yazmıştı. O anda fark etti ki, bazı kelimeler içerde bir yerlerde hafiflik yaratıyordu. Bu da bir şeydi. Belki başlangıç değildi bu, ama bir bekleyişti. Belki kapılar tam açılmamıştı ama aralanmıştı. Bulut tüm bunlara ne diyecekti hiç bilmiyordu. Ama Güneş’in içinde kendini ifade etmenin hafifliği vardı.

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

Güneş Defteri Geri Almasın

Ekrana uzun uzun baktı Güneş. Kalbindeki ritim, sanki kelimelerle yarışa girmişti. Cevap yazabilirdi. Buluşabilirdi. Defterini alıp o sayfalara kim göz gezdirmişse onunla yüzleşebilirdi.

Ama... istemedi.

Belki bu bir korkuydu. Belki bir sezgi. Belki de sadece yorulmuştu artık. Birilerinin onu çözmeye çalışmasından, anlamasından, gözlerinden içeri sızmasından. Yazdıkları, en çıplak hâliydi çünkü. Sayfalara yazdığı her cümlede bir katman daha soyunmuştu kendinden. Ve şimdi, bu yabancı birine o hâlini açıklamak zorunda kalmak... Güneş'in içini bir kez daha kemiriyordu.

Telefonun ekranını kapattı. Cevap yazmadı. Sildi mi numarayı? Hayır. Ama kaydetmedi de.

Defterini almadı. Belki onu hiç geri almayacaktı. Çünkü ilk kez defteri değil, kendini seçmişti. Ve belki de yazdıklarının bir yerlere dağılması kötü bir şey değildi. Güneş, yeniden yazabilirdi. Ama yine de kalbi sıkışıyordu. Hızla kütüphanenin terasına doğru yola koyuldu. Terasa çıktığında derin derin nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Gökyüzü solgundu. Ama karanlık değildi. Tam da Güneş gibiydi aslında. Rengi kaçmış, yorgun ama hâlâ orada... hâlâ var. Belki ışığı eskisi kadar parlamıyordu. Belki içini döktüğü sayfalar artık yanında değildi. Ama artık biliyordu: Her cümlesiyle bir yol çizmişti kendine. Ve bazı yolların sonu, bir başka başlangıca çıkardı. Defteri bırakmıştı. Ama kendini tutmuştu. Ve bu sefer, dağılmadan. Kırılmadan. Yeniden yazmak için.

Bu da bir sondu ama belki de bir başlangıçtı. Kim bilir?

SON

Farklı sonlar ve yollar için kitabın başına dönebilirsin.

BİR YARATICI DRAMA ATÖLYESİ ESERİ

Sevgili Okur,

Elindeki kitap
alışık olduğun türden bir
hikâye kitabı değil.
Bu kitapta sadece sayfaları
çeviren değil, aynı zamanda
hikâyeye yön veren sensin!

Güneş'in yolculuğu boyunca
karşına çeşitli "yol ayrımları"
çıkacak. Bu ayrımlar, onun
nasıl hissedeceğini, kimi
dinleyeceğini, nereye
gideceğini belirleyecek.

Her seçim, Güneş'in
hikâyesinde yeni bir kapı
aralayacak. Bazen içe
dönecek, bazen dış dünyayla
çatışacak, bazen de
parlamaya başlayacak...
Bu kitapta doğru ya da yanlış
yok.

Sadece seçimler var.

Keyifli Okumalar!



Yaratıcı Drama
Atölyesi